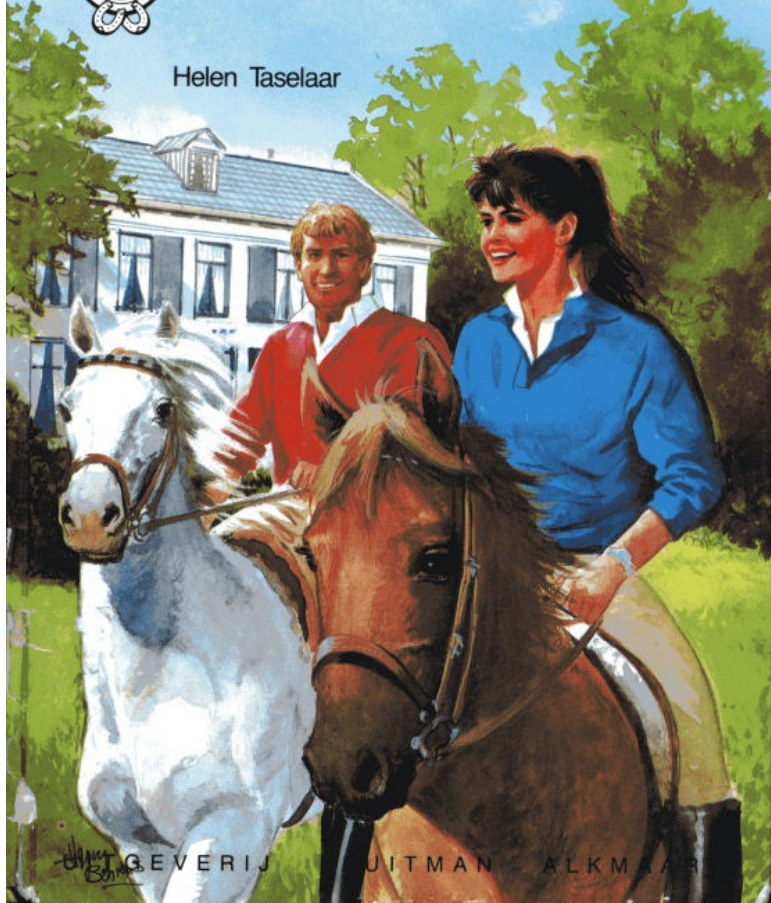

CUPIDO SLAAT TOE!

Helen Taselaar

GEVERIJ UITMAN ALKMAAR

HOOFDSTUK 1

Jantien van jeugdhotel “De Witte Hengst” was bezig met het voorbereiden van het middagmaal voor de hotelgasten. Claudia Freling, de vrouw van bedrijfsleider David, hielp haar daarbij. Het was niet erg druk in het hotel. Het zomerseizoen was weer voorbij en de herfst kwam eraan. Jantien noch Claudia vond dat erg. Na de ontzettend drukke zomermaanden was een periode van rust hun zeer welkom. Het hele personeel was het daarmee eens. In de herfst en in de wintermaanden moest De Witte Hengst het over het algemeen van weekendgasten hebben. “Ik begin eindelijk een beetje bij te komen,” bekende Claudia aan de kokkin. “Pas nu besef ik hoe ontzettend druk we het 's zomers hebben.”

“Ja, vertel mij wat,” lachte de omvangrijke Jantien. “Zeg, heb jij Gregor vandaag eigenlijk al gezien? Hij had me beloofd te zullen helpen met de toetjes, maar meneer is in geen velden of wegen te bekennen.”

“Ik zag hem daarstraks buiten lopen,” antwoordde Claudia. “Als je wilt, zal ik hem even voor je roepen.”

“Nee, dat is niet nodig,” vond Jantien. “Ik neem aan dat hij zo wel zal verschijnen. Zeg,” veranderde ze opeens van onderwerp, “vind jij ook niet dat Gregor de laatste tijd chagrijnig is? Dat duurt nu al een

paar weken en ik kan er maar niet achter komen wat hem dwarszit.” “Nu je het zegt,” knikte Claudia. “Gregor is inderdaad niet de oude. Hij schijnt zelfs zijn favoriete vrijetijdsbesteding, knappe meisjes het hof maken, te hebben opgegeven. Ik zie hem nooit meer met de een of andere mooie deerne.”

“Dan moet hem zeker wat mankeren,” zei Jantien hoofdschuddend. Plotseling kwam het onderwerp van gesprek de keuken binnenlopen. “Kan ik je nog helpen?” vroeg Gregor aan Jantien. “Of redden jullie het samen wel?”

“Had je gedroomd!” riep Jantien. “Daar staat de pudding. Begin maar, lulak.”

De Gregor van vroeger had daarop zeker een grappig antwoord klaar gehad, maar nu ging hij zonder iets te zeggen aan het werk.

Claudia en Jantien keken elkaar aan en haalden hun schouders op. Wat die knul toch bezielde. Nee, ze wisten het echt niet!

Die avond vergaderden Claudia, David, Yoran Bianchi en zijn vriendin Edith de Vries. Dat deden ze eens in de week en er werd dan van alles en nog wat besproken met betrekking tot het hotel. Meestal werden die vergaderingen bij David en Claudia thuis gehouden. Ze hadden een huisje op het terrein vlak bij De Witte Hengst, waar Edith en Yoran graag kwamen omdat het er zo gezellig was.

David, die zichzelf een soort voorzittersfunctie had toebedacht,

opende de “vergadering”.

Edith hield in een dik schrift de notulen bij.

“Ik heb een leuk nieuwtje,” begon David, toen Claudia iedereen van koffie had voorzien. “Ik had vanmiddag je vader aan de telefoon, Yoran.” Meneer Bianchi, Yorans vader, was eigenaar van De Witte Hengst.

“Had hij wat nieuws te melden?” vroeg Yoran verbaasd, want zijn vader had hem niets verteld.

“Nou ja, nieuws,” grinnikte David. “Het schijnt dat we binnenkort een beeld op de binnenplaats krijgen.”

Drie paar ogen keken hem verbaasd aan.

“Een béeld?” vroeg Edith toen. “Waar is dat nu goed voor? En wat voor een beeld?”

“Een witte hengst,” vertelde David. “Meneer Bianchi heeft een beeldhouwer opdracht gegeven een beeld van wit steen voor ons te vervaardigen. Het wordt een steigerende hengst van zo'n één meter vijftig hoog, inclusief de sokkel.”

“Wat leuk!” zei Claudia enthousiast. “Een goed idee van je vader, Yoran.”

“Ja, al begrijp ik eerlijk gezegd niet goed waarom hij daar zoveel geld aan wil besteden,” antwoordde deze. “En hoe hij daar nu zo ineens bij komt, weet ik ook niet.”

“Dat moet je hem dan zelf maar vragen,” vond David. “Je vader wil

in ieder geval van de onthulling iets feestelijks maken. Dat leek hem leuk voor de gasten.”

“En voor onszelf natuurlijk,” vulde Edith aan. “Ik houd wel van feestjes!”

“Ik hoop dat het een mooi beeld wordt,” zei Claudia peinzend. “Stel dat het een afzichtelijk abstract geval is, dat helemaal niet op een paard lijkt! Ik zou niet weten waar ik kijken moet als zoiets wordt onthuld.”

Yoran schoot in de lach. “Nou, daar hoeft je je echt geen zorgen over te maken,” grijnsde hij. “Daar houdt mijn vader namelijk ook helemaal niet van. Hij zal die beeldhouwer best precies hebben verteld wat hij voor ogen heeft.”

Claudia slaakte een zucht. De Witte Hengst was haar trots en ze zou het heel erg vinden als er een wanstaltig beeld op het terrein zou worden geplaatst.

“En nu...” zei Yoran, terwijl hij Edith aankeek. “De vakanties...”

“O ja, jullie wilden samen twee weken weg, hè?” vroeg David.

“Nou, dat is toch uitstekend? Nu het niet zo druk is, redden Claudia en ik ons wel.”

“Dat dacht ik ook,” knikte Yoran tevreden. “Edith en ik wilden naar Spanje. Het moet daar in het najaar nog heerlijk zijn.”

“Bofferds,” murmelde Claudia, die nog niet zo lang geleden Gran Canaria had verlaten, waar ze met David op huwelijksreis was

geweest. Nooit zou ze die heerlijke zonnige weken vergeten. Wat had De Witte Hengst ver weg geleken toen ze daar lagen te bakken aan het strand! De reis was een huwelijkscadeau van meneer Bianchi geweest en Claudia zou hem er eeuwig dankbaar voor blijven. Die heerlijke weken samen met David nam niemand haar meer af. Ze kon zich daarom heel goed indenken dat Yoran en Edith er ook eens samen op uit wilden. In de zomermaanden kwam het er immers nooit van, omdat het dan altijd te druk was en ze niet konden worden gemist.

“Ik heb er toch zo'n zin in!” zei Edith tegen Claudia, die het tweede kopje koffie inschonk.

“Ik wilde dat ik met je mee kon,” antwoordde Claudia uit de grond van haar hart.

“Maar je bent pas geweest!” riep Edith uit.

“Daarom juist,” grinnikte Claudia. “Ik verlang er nog steeds naar terug!”

Daisy Mastwijk slaakte een diepe zucht. Ze was klaar voor vanavond! Het was druk geweest in het fitnesscentrum waar ze nu alweer een paar weken gestaag aan haar conditie werkte. Carla Hoogevelde, de instructrice, had hen laten zwoegen, maar Daisy vond dat niet erg. Haar mollige figuur van enige tijd geleden was verdwenen en ze was nu zo slank als een den en zo trots als een

pauw.

Daisy had van zichzelf nooit gedacht dat ze erin zou slagen. Ze had keihard moeten trainen om die overvloedige pondjes kwijt te raken, maar het was gelukt! Zonder de aanmoediging van haar vriendinnen Kelly, Sabina en Patty was ze er vast voortijdig mee gestopt. Ja, zij hadden makkelijk praten met hun slanke figuurtjes... Nu was Daisy echter ontzettend blij dat ze toch had doorgezet. Ja, ze was aan zichzelf gaan werken en dat was niet alleen aan haar figuur te merken, maar ook aan haar haar. Dat had ze altijd heel kort gedragen, omdat er toch niets mee was te beginnen. Lang haar stond haar lijzig en halflang haar vond ze tuttig. Een kort kapsel leek altijd de enige oplossing, maar Daisy was er toch nooit helemaal tevreden mee geweest, totdat een kapster haar had weten over te halen een heel grove permanent te nemen . Daisy had met kloppend hart het resultaat afgewacht. Dat overtrof haar stoutste verwachtingen! Het korte, donkere haar krulde nu licht aan de punten en gaf haar gezichtje iets zachts. Ze wilde dat ze dat al veel eerder had gedaan! Daisy maakte zich nu ineens zo druk over haar uiterlijk, omdat ze de afgelopen zomervakantie een leuke jongen had ontmoet. Ze had die vakantie samen met haar vriendinnen Kelly, Sabina en Patty, die alle drie net hun eindexamen hadden gedaan, doorgebracht in jeugdhoeve De Witte Hengst. Kelly en Sabina hadden daar allebei hun huidige vrienden ontmoet en ook Daisy was verliefd geworden. En al had de

bewuste jongen haar bezworen dat het niet uitmaakte hoe ze eruitzag, Daisy had zichzelf toch een lelijk eendje gevoeld. Ze wilde alles op alles zetten om te laten zien dat het haar ook zou lukken er leuk en aantrekkelijk uit te zien. Aan het eind van de vakantie had ze afscheid van de jongen genomen, maar de verliefdheid was nog steeds niet over. Ze dacht vaak aan hem. Nu Daisy zich wat zekerder van zichzelf voelde, had ze weer een vakantie van twee weken geboekt in De Witte Hengst. Haar nichtje Brigitte zou meegaan. Daisy was veel liever nog een keer samen met haar drie hartsvriendinnen gegaan, maar Kelly en Sabina hadden het te druk met hun vrienden Frank en Flip en Patty had sinds kort een baan waarbij ze voorlopig geen vakantie kon nemen. Dus had Daisy aan haar nichtje Brigitte gevraagd of die er wat voor voelde om met haar mee te gaan, omdat ze toch ook weer niet alleen weg wilde. Ze kon goed met haar nichtje opschieten, dat qua uiterlijk het tegenovergestelde was van Daisy. Brigitte had namelijk lange, blonde lokken en grijsgroene ogen. Verder had ze een goed figuurtje. Brigitte was aankomend secretaresse op een klein notariskantoor en had zonder veel moeite vrij kunnen nemen. Voor Daisy, die tandartsassistente was, was dat ook geen probleem. Als de tandarts voor wie ze werkte, vakantie nam, dan had zij automatisch vrij. En dit najaar ging hij voor twee weken naar Oostenrijk, waar hij een tweede huis bezat.

In stilte hoopte Daisy dat ze “hem” weer zou ontmoeten. De laatste weken konden haar niet snel genoeg gaan!

HOOFDSTUK 2

Claudia en Edith hadden net wat administratieve problemen opgelost toen het gesprek ineens een andere wending nam.

Claudia zei dat ze Gregor de laatste tijd zo veranderd vond, waarop Edith verbaasd zei: “Ik dacht dat het aan mij lag, maar als het jou ook is opgevallen, dan moet het wel zo zijn. Zou hij soms problemen hebben?”

“Ik weet het echt niet,” antwoordde Claudia. “Maar als hij die heeft, dan komen die niet voort uit zijn werk. Anders had David dat allang gehoord. Hij is al wekenlang zo stil en lijkt helemaal niet op de flierefluiter van weleer!”

“Inderdaad,” beaamde Edith. “Hij kijkt geen meisjes meer aan. Misschien is hij wel verliefd en is de dame in kwestie dat niet op hem.”

Claudia grinnikte. Dat zou wel wat zijn, dacht ze geamuseerd. Gregor, de versierder, verliefd! “Vraag het hem eens,” stelde ze voor, maar Edith bedankte voor de eer.

“Ik niet, hoor!” riep ze uit.

Nee, Claudia begreep ook wel dat Edith daarvoor niet de aangewezen persoon was. Zij was een poosje met Gregor uitgegaan, voor ze Yoran leerde kennen, maar het was op niets uitgelopen

omdat Gregor er verschillende vriendinnen op nahield en Edith geen zin had om een van de velen te worden. “Ik zal het hem zelf weleens vragen,” besloot Claudia. “Ik wil niet nieuwsgierig zijn, maar als hij problemen heeft, dan wil ik hem graag helpen.”

“Succes ermee!” wenste Edith met een lach. Toen gingen beide meisjes weer aan het werk, want er zouden die middag een paar nieuwe gasten arriveren.

Gregor Hansen zat in de verlaten kantine achter een kop koffie. Zijn werk zat er bijna op voor vandaag en hij staarde over de binnenplaats. Hij bedacht dat het lot wel een wreed spelletje met hem had gespeeld door hem verliefd te laten worden op een meisje dat hij naar alle waarschijnlijkheid toch nooit meer zou zien. Pas nu beseftte hij waar hij de laatste jaren mee bezig was geweest. Meisjes kwamen en gingen in zijn leven en nog nooit had hij zich daar echt druk om gemaakt. Gregor hield ervan de leukste meisjes van het hotel om zich heen te verzamelen. Iets waarover David verschillende malen met hem had gesproken. Hij had dan ook zijn figuur mee. Bovendien zagen de meeste meisjes zijn vlotte, verzorgde uiterlijk wel zitten en hij hoefde nooit veel moeite te doen een meisje mee uit te krijgen.

Met Daisy was alles echter anders gelopen. Eerst had hij haar totaal niet opgemerkt, want hij viel nooit op zulke onopvallende types. Maar iets in haar had zijn aandacht getrokken en toen hij kennis met

haar maakte, bleek dat ze heel aardig was en belangstelling toonde voor wat hij te vertellen had. Het was geen onbenullig geklets geweest, zoals vaak het geval was bij vakantieontmoetingen. Daisy had hem zelfs verteld dat ze een minderwaardigheidscomplex had wat haar uiterlijk betrof.

Hij had getracht haar aan het verstand te brengen dat het uiterlijk er niet toe deed zolang de binnenkant maar de moeite waard was.

Gregor kon zich bijna niet voorstellen dat hij het was geweest, die zoiets had gezegd! Hij, die altijd eerst naar de buitenkant keek en dan pas naar het karakter. Hij had dan ook talloze malen flink zijn neus gestoten.

Bij Daisy had hij zich voor het eerst echt op zijn gemak gevoeld. Ze waren de hele avond met elkaar opgetrokken en hadden zelfs gezwommen in het verlaten zwembad, waarvan hij de sleutel was gaan halen. Kort daarna was Daisy vertrokken en ze hadden elkaar sindsdien niet meer gezien. Gregor had gedacht dat hij haar na een paar dagen wel zou zijn vergeten, maar dat viel tegen! Nog elke dag dacht hij aan Daisy en hij sloeg zichzelf voor zijn hoofd dat hij haar adres niet had gevraagd. Hij had nog geïnformeerd bij Edith, maar aangezien hij Daisy's achternaam niet wist, kon zij hem ook niet verder helpen. En hij peinsde er niet over het aan Claudia te vragen, omdat hij zich tegenover haar niet wilde laten kennen. Hij had de hoop Daisy ooit terug te zien dus maar opgegeven. Bovendien wist

hij niet hoe Daisy's gevoelens ten opzichte van hem waren. Ik moet haar vergeten, dacht Gregor en met een klap zette hij zijn kopje op het schoteltje. Hij stond op en nam een besluit. Hij moest maar eens ophouden met treuren over iets dat toch nooit wat zou worden. Vanavond ging hij naar de discotheek onder het hotel, dan zou hij al het vrouwelijk schoon eens laten merken dat hij er was! Claudia en Edith gingen vroeg in de avond samen paardrijden. Dat deden ze w^l vaker als Yoran en David nog iets te bespreken hadden. “Mag ik Amber vandaag?” vroeg Edith aan Claudia en deze schoot in de lach.

“Dat hoeft toch niet te vragen!” riep ze uit. “Amber is mijn eigendom niet, hoewel ik moet toegeven dat ik inderdaad weleens doe alsof dat zo is. Ik ben ook zo gek op dat dier!”

“Ja, wie niet?” grinnikte Edith en ze begon de pittige, bruine merrie te zadelen.

Amber was nu eenmaal een zalig paard en ze bleef nooit op stal als er een buitenrit was georganiseerd. Want de jonge gasten van De Witte Hengst wisten meestal snel dat Amber door en door betrouwbaar was.

Een kwartiertje later galoppeerden de twee meisjes door de bosrijke omgeving. Het was al goed aan de bomen te zien dat het herfst werd. De grond was bezaaid met een dik pak bladeren.

“Moet je kijken wat een paddestoelen!” wees Edith. “Ik heb er nog

nooit zoveel bij elkaar gezien.”

“Ik vind het een prachtig gezicht,” vond Claudia, die op Pablo reed. Dat was een grof gebouwde, donkerbruine ruïne met een eigenwijs karakter en ze had haar handen dan ook vol aan hem.

“Je had beter Dior kunnen nemen,” lachte Edith toen ze die krachtmeting bekeek. “Die is tenminste rustig.”

“Ik weet het, maar Pablo krijgt anders niet genoeg beweging. Jij weet ook wel dat hij altijd als laatste wordt gekozen, omdat het zo'n eigenwijs beest is, dat altijd zijn eigen gang wil gaan.”

“Ja, het is geen paardje voor beginners,” moest Edith toegeven. Na een uur reden ze stapvoets terug. “Hoeveel gasten zijn er vanmiddag gekomen?” wilde Claudia weten.

“Een stuk of vijf, dacht ik,” antwoordde Edith. “Een paar vrienden die twee kamers naast elkaar hebben geboekt en een meisje. We zullen ze vanavond wel in de disco zien of ga jij niet?”

Claudia knikte. Ze wist uit ervaring dat Yoran en David eindeloos met elkaar konden bomen en ze had geen zin daar de hele avond bij te zitten.

“Laten we dan samen gaan,” stelde Edith voor en daar had Claudia wel zin in.

Toen Gregor de discotheek binnenkwam, was het daar al aardig vol. Ook de jongelui uit de naburige dorpen konden hier komen dansen en ze maakten daar meestal dankbaar gebruik van. Gregors blik

gleed over de aanwezige meisjes. De meesten kende hij al, want die kwamen uit het dorp en interesseerden hem niet, maar aan de bar zat een donker meisje en zijn hart ging ineens sneller slaan. Zou het Daisy zijn? Toen het meisje zich half omdraaide om wat te drinken te bestellen, zag Gregor dat hij zich vergiste.

Waarschijnlijk een nieuwe gast, dacht hij teleurgesteld.

Desalniettemin besloot hij kennis te gaan maken met het onbekende meisje. Hij had zich tenslotte voorgenomen zich te amuseren en dat zou hij doen ook. Hij stapte op het meisje af. “Hallo,” zei hij vriendelijk. “Jij bent vast vandaag aangekomen, want ik heb je hier nog nooit eerder gezien. Ik ben Gregor Hansen en ik werk hier.” Het meisje keek op en Gregor zag belangstelling in haar blauwe ogen verschijnen.

Cécile van Maarle was in haar eentje naar De Witte Hengst gekomen. Ze zou eerst met haar oudere zus Martine gaan, maar die was plotseling van gedachten veranderd toen ze een leuke jongen was tegengekomen en haar tijd liever bij hem doorbracht. Cécile was in eerste instantie woedend geweest, maar Martine liet zich niet overhalen alsnog mee te gaan. Dus was Cécile, weliswaar met tegenzin, alleen naar De Witte Hengst vertrokken. Ze was die middag gearriveerd en had de boel eerst een beetje verkend. Gezien het feit dat ze nog geen aansluiting bij de andere gasten had gevonden, was haar stemming op het moment dat Gregor naast haar

kwam staan al tot het nulpunt gedaald. Zou haar verblijf hier dan misschien toch nog leuk worden? “Hallo, ik ben Cécile van Maarle,” zei ze lachend tegen Gregor, terwijl ze dacht: die knul is beslist een stuk! Ik moet zorgen dat ik hem niet uit het oog verlies.

Al had Cécile uiterlijk dan wel wat weg van Daisy, Gregor kon niet weten dat ze verder totaal niet op haar leek, want Cécile was een hard en egoïstisch meisje dat graag anderen voor haar karretje spande om er zelf beter van te worden. Ze keek echter wel uit dit te laten blijken! Daarom glimlachte ze suikerzoet tegen Gregor, die zich naast haar op een kruk had laten zakken.

“Wie is die blom met wie Gregor daar zo innig zit?” vroeg Claudia toen Edith en zij later op de avond de discotheek binnenkwamen. Edith keek naar het stel aan de bar. “O, dat is het meisje dat vanmiddag is aangekomen,” vertelde ze. “Nou, zo te zien zet Gregor er vaart achter! Zou hij zijn depressie te boven zijn?”

Ze schoten allebei in de lach.

Edith en Claudia amuseerden zich prima. Ze waren dikke vriendinnen geworden en hetzelfde gold voor David en Yoran. Claudia had tegen Edith gezegd dat het jammer was dat ze nooit met z'n viertjes op vakantie zouden kunnen gaan, vanwege het hotel en Edith had dat beaamd. Het zou leuk zijn geweest als ze samen een paar dagen Parijs of Londen zouden kunnen bezoeken, maar ja, dat kon nu eenmaal niet.

“Hé,” zei Claudia opeens, “hoe gaat het eigenlijk met je aanstaande schoonzusje Katinka? Na haar eindexamen is ze toch naar Parijs gegaan om in een gezin te werken en Frans te leren?”

“Ze is alweer twee weken terug,” antwoordde Edith. “Ze kon daar drie maanden bij een Frans gezin blijven, daarna gingen die kinderen naar een internaat. Ze heeft het er erg naar haar zin gehad, geloof ik en volgende week vertrekt ze naar Amerika.”

“Zo, zo,” Claudia klakte met haar tong. “Een ondernemende jongedame!”

Edith haalde haar schouders op. “Het is nu eenmaal wat ze altijd graag heeft gewild en ze gaat later waarschijnlijk naar de hogere hotelvakschool, omdat ze haar vader en moeder in hun hotel wil opvolgen als die ermee ophouden. Ik denk dat Katinka daarvoor de aangewezen persoon is,” liet ze erop volgen. “Pa Bianchi wil graag dat Yoran het van hem en zijn vrouw overneemt als zij stoppen met het werk, maar Yoran voelt daar niets voor. Het is hem te stil in dat hotel in de bossen. Er komen dan ook voornamelijk oudere mensen. Toch heeft dat hotel zijn charme, hoor! Het is natuurlijk geen Witte Hengst, maar ik zou het daar best kunnen uithouden. Het is echt een hotel met stijl. Ben je er weleens geweest?”

Claudia knikte. “Dat was slechts een bliksembezoek,” antwoordde ze. “Ik vond het inderdaad een mooi hotel, maar ik heb liever De Witte Hengst.”

“Natuurlijk vind ik De Witte Hengst ook veel leuker,” zei Edith snel. “Maar stel nu dat Yoran toch in dat hotel van zijn vader zou gaan werken. Dan zou ik wel mee moeten, nietwaar? Ik kan geen dag zonder hem!”

Claudia glimlachte. Ja, Edith was dol op Yoran, dat zag iedereen. “Nou ja,” zei ze. “Nu Katinka haar vader wil opvolgen, is dat probleem toch van de baan? Wil Nicky, Yorans andere zus, ook het hotelvak in?”

Edith proestte het uit. “Nicky?” grijnsde ze. “Nou, die weet nog niet bepaald wat ze wil. De ene week wil ze popzangeres worden, terwijl ze geen noot kan zingen, en de andere week wil ze een dierenasiel starten. Maar voorlopig zit ze nog een paar jaar op school en daarna zullen we wel weer zien.” Vanuit haar ooghoek zag Edith dat Gregor Cécile ten dans vroeg. Stralend accepteerde het meisje dat en onwillekeurig schudde Edith haar hoofd.

“Wat kijk je ineens afkeurend?” merkte Claudia lachend op. “Waar zit je naar te kijken?”

“Wat dacht je, naar Gregor natuurlijk,” zei Edith spottend. “En wij maar denken dat hij zijn leven had gebeterd.”

“Hij mag toch wel met een meisje dansen?” riep Claudia verbaasd.

“Mmm, ik ken hem,” mompelde Edith. “Het blijft heus niet bij een dansje.”

Claudia keek haar vriendin ernstig aan. Toen vroeg ze: “Zeg, Edith,

je bent toch niet nog steeds een beetje verliefd op Gregor, hè?” Edith keek haar zo verbaasd aan, dat Claudia het antwoord al wist.

“Claudia, ga je schamen!” riep Edith uit. “Je weet toch hoe stapel ik op Yoran ben en geen tien Gregors kunnen daar wat aan veranderen. Nee, ik zou alleen willen dat Gregor eens wat serieuzer werd. Hij is eigenlijk best aardig als hij normaal doet. Een mens moet toch doodmoe worden van al die versierpogingen?”

“De ene mens is de andere niet,” zei Claudia wijs. “Laat hem toch, Edith! Hij doet er toch niemand kwaad mee en dat meisje ziet er niet als een weekhartig poppetje uit. Die heeft heus wel meer met dat bijltje gehakt. Volgens mij zijn die twee aan elkaar gewaagd.”

“Ik snap ook niet waarom ik me er nog druk over maak.” Edith haalde haar schouders op. “Ik stap maar eens op, want ik begin slaap te krijgen. Denk je dat ik Yoran zover kan krijgen dat hij me op de motor even naar huis brengt?”

Yoran had een kamer in De Witte Hengst, terwijl Edith nog bij haar ouders in het dorp woonde. Ze hadden al wel een stukje grond in het dorp op het oog, maar er moest nog worden begonnen met bouwen, dus het zou nog wel even duren voordat Yoran en Edith in het huwelijksbootje stapten. Tot het zover was, zou Yoran gewoon in De Witte Hengst blijven wonen en Edith bij haar ouders.

“Jò, ik breng je wel met de auto naar huis,” bood Claudia aan. “Laat die mannen nog maar even doorbomen. Ze zeggen weleens dat

vrouwen veel kletsen... Nou, die kerels van ons weten er ook raad mee!”

Samen verlieten ze de discotheek. Morgen was het immers weer vroeg dag!

HOOFDSTUK 3

Daisy Mastwijk keek naar de gepakte koffer die op het bed stond. Gelukkig, ze was klaar. Ze voelde zich zenuwachtig, want haar gedachten waren al bij De Witte Hengst en bij Gregor. O, ze hoopte vurig dat hij er nog zou werken, want ze had zich zo op een weerzien verheugd. Aan een eventueel ander meisje in Gregors leven wilde ze al helemaal niet denken.

Beneden zat Brigitte al te wachten. Ze dronk thee met Daisy's moeder.

“Ik wist echt niet wat ik zag toen ik Daisy terugzag!” bekende Brigitte tegenover mevrouw Mastwijk. “Wat is ze veranderd! Ik herkende haar nauwelijks.”

“Ze heeft hard aan zichzelf gewerkt,” vertelde Daisy's moeder. “En ik ben heel trots op haar dat het haar is gelukt. Je weet dat Daisy altijd een minderwaardigheidscomplex had vanwege haar figuur. Ze had al talloze lijnpogingen ondernomen, maar het werd nooit iets. Het ging haar nooit vlug genoeg en dan gaf ze het maar op. Die fitnessclub was echt een uitkomst voor haar. Ze vertelden haar daar ook hoe ze zo gezond mogelijk moest eten en vanaf de eerste dag dat ze er over de vloer kwam, heeft ze zich daaraan gehouden.”

“Ik heb er bewondering voor, hoor,” zei Brigitte. “Gelukkig heb ik

zelf nooit problemen met mijn lijn, maar ik weet zeker dat als dat wel het geval was, ik met moeite van allerlei lekkere dingen zou kunnen afblijven.”

“Ik weet het, kind,” zuchtte Daisy's moeder, want die had zelf ook genoeg problemen met haar figuur. Misschien was die fitnessclub wel iets voor haar. Ze zou het eens aan Daisy vragen.

Op dat moment kwam Daisy met haar koffer de trap af. Mevrouw Mastwijk schonk nog eens thee in, terwijl Brigitte en Daisy hun koffers in Daisy's auto zetten, zodat ze straks zo konden vertrekken.

“Ik zei net tegen je moeder dat je er zo geweldig uit ziet,” complimenteerde Brigitte haar nicht. “Knap, hoor.”

“Vraag niet wat het me heeft gekost,” grinnikte Daisy. “Maar ik heb doorgezet! En nu verlang ik helemaal niet meer naar zoetigheid of vette patat.”

“Je gaat tijdens de vakantie hopelijk toch niet zo streng lijnen?” vroeg Brigitte benauwd.

“Wel nee, meid,” antwoordde Daisy. “Al ben ik niet van plan me met van alles vol te proppen. Gelukkig hebben ze daar geen weegschaal, anders zou ik er prompt elke dag op gaan staan.”

“Dan is het inderdaad maar goed dat ze er daar geen een hebben,” mengde mevrouw Mastwijk zich in het gesprek. “Jullie gaan met vakantie, vergeet dat niet. Je mag dan best eens een beetje uit de

band springen.”

Na de thee namen Brigitte en Daisy afscheid van mevrouw Mastwijk en eindelijk gingen ze dan op weg. Daisy reed en Brigitte las kaart, want al was Daisy dan al een keer in De Witte Hengst geweest, ze zou echt niet meer weten hoe ze er moest komen.

Intussen was Gregor er binnen een paar dagen achtergekomen dat Cécile niet het aardige meisje was voor wie hij haar in eerste instantie had gehouden. Ze kon ontzettend de baas spelen. Ze presteerde het zelfs de tweede dag van haar verblijf in het jeugdhôtel haar nood te klagen bij David en Claudia.

Die hadden direct in de gaten dat Cécile een lastpost en een aandachtstrekker was. Edith had in korte tijd ronduit een hekel aan het meisje gekregen. Ze begreep totaal niet wat Gregor in die aanstellerige meid zag. Gregor zelf begreep dat ook niet meer. Overdag moest hij natuurlijk werken, maar 's avonds ontmoette hij Cécile in de discotheek. Hij had er spijt van dat hij in het begin zoveel aandacht aan haar had geschonken. Zodra Cécile hem in het oog kreeg, kwam ze op hem af en was de verdere avond niet meer bij hem weg te slaan. Als hij eens protesteerde en zei dat hij ook af en toe eens met een ander meisje wilde dansen, dan was Cécile beledigd tot in haar tenen.

Gregor nam zich die dag voor 's avonds niet naar de discotheek te gaan. Nog anderhalve week en Cécile zou weer thuis zitten. Hoe kwam hij die dagen door!

Op weg naar de keuken kwam hij Edith tegen. Hoewel Edith en hij niet meer kwaad op elkaar waren over hetgeen er in het verleden tussen hen was gebeurd, behandelden ze elkaar met de nodige reserve. Zo ook nu.

“Hallo, Gregor,” zei Edith neutraal, terwijl ze met een stapel aantekeningen aan een tafeltje in de eetzaal ging zitten.

“Hallo,” antwoordde Gregor. “Wil je soms koffie?”

“Is die er dan?” Edith keek hem vragend aan.

“Anders zet ik toch even wat,” bood hij aan. “Ik heb ook wel trek.”

“Prima,” zei Edith. waarna ze met haar neus in de papieren dook. Ze was ermee in de eetzaal gaan zitten, omdat het daar op dit uur van de dag altijd redelijk stil was. Voor haar lag een lijst van activiteiten rond het hotel. Ze waren een beetje aangepast aan het jaargetijde. Zo kon je bijvoorbeeld niet meer kanoën, maar nog wel waterfietsen in het nabijgelegen meer.

De waterfietsen waren, samen met de midgetgolfbaan, de nieuwste aanwinsten van het hotel. Ook was er sinds kort een winkeltje waar de noodzakelijke boodschappen konden worden gedaan. Veel gasten hadden het vervelend gevonden voor ieder wissewasje naar het dorp te moeten fietsen. Er stond nu een uitzendkracht in het winkeltje,

maar het was de bedoeling dat er binnenkort een vaste kracht zou komen. Ja, meneer Bianchi had het beste met zijn gasten voor!

Gregor zette een kop dampende koffie voor Edith neer.

“Dank je,” antwoordde ze afwezig.

“Heb je het druk?” vroeg hij, met een blik op de papiermassa die voor haar lag.

“Het is bij te houden,” zei Edith. Ze zag dat Gregor aan haar tafeltje was gaan zitten. Hè, en ze wilde juist even rustig gaan werken. Maar Gregor zat duidelijk ergens mee in zijn maag. Hij schuifelde met zijn voeten en keek bepaald verlegen. Zo kende ze hem niet! “Is er soms wat?” wilde ze weten. “Zeg het dan alsjeblieft! Je maakt me nerveus met dat geschuifel.”

Gregor hield er prompt mee op. “Sorry,” mompelde hij. “Ik was me er niet van bewust. Eh... Edith... wat vind jij van Cécile?” vroeg hij haar toen plotsklaps.

Edith keek hem vragend aan. En dat vroeg hij aan haar, Edith? “Is dat het meisje met wie je de laatste dagen optrekt?” vroeg ze ten overvloede, want Edith wist best dat die dame Cécile heette.

Gregor knikte en hij streek even met zijn hand door zijn donkerblonde haar.

“Eh...” zei Edith, omdat ze toch iets moest zeggen. “Ik ken haar nauwelijks en...”

“Ik heb je heus wel zien kijken!” onderbrak Gregor haar “En je vindt

Cécile helemaal niet aardig! Dat staat op je gezicht te lezen. Waarom zeg je dat dan niet eerlijk?”

Edith werd knalrood. Ze wist niet dat ze Gregor en Cécile zo opvallend had geobserveerd. “Ik, eh...” stamelde ze. “Ik was bang dat, als ik zou zeggen dat ik haar niet zo mocht, jij zou denken dat ik jaloers op haar was!” Dat laatste kwam er een beetje hikkellend uit en Gregor schoot in de lach.

“Hoe kom je daar nu bij?” grijnsde hij. “Ik weet heel goed dat je stapelgek bent op Yoran. Daar komt niemand tussen. Maar zeg eens eerlijk,” ging hij verder, “vind je haar echt niet aardig?”

“Ik vind het een onuitstaanbare griet,” gaf Edith eerlijk toe.”Heus, Gregor, ik wil niet roddelen, maar als je hoort hoe ze af en toe tekeergaat over flut dingetjes! Dan schaam ik me dood. In elk hotel is weleens iets, maar zij loopt voor ieder wissewasje kermend naar David of Claudia. Als je het mij vraagt, zoekt ze gewoon dingen om over te kunnen klagen.”

“Jouw mening liegt er niet om!” antwoordde Gregor beduusd. Edith haalde haar schouders op. “Je wilde toch weten wat ik van haar vond?” vroeg ze. “Nou, dat weet je dan nu. Die Cécile, of hoe ze dan ook mag heten, is niets voor jou, Gregor.”

“Dat weet ik ook wel,” antwoordde hij tot Ediths verbazing. “De eerste avond was ze leuk en gezellig, maar nu is ze al jaloers als een ander meisje een vuurtje aan me vraagt! Ze ziet me geloof ik als haar

Grote Liefde of iets dergelijks.”

“En daar ben jij niet van gediend,” spotte Edith liefjes en nu was de beurt aan Gregor om te kleuren.

“Ik weet dat het in jouw oren raar moet klinken, maar ik...” Hij stopte, te verlegen om door te gaan.

“Nou, ga verder,” drong Edith aan, reuze nieuwsgierig naar wat Gregor te vertellen had.

“Ik ben al een poosje verliefd op iemand anders!” bekende hij opeens en hij keek haar zo ongelukkig aan, dat Edith in de lach schoot.

“Maar dat is toch geweldig!” riep ze uit. “Wie is het?”

“Het is een meisje dat hier van de zomer met een paar vriendinnen logeerde. Daisy heette ze,” antwoordde Gregor somber.

“Schrijf je met haar of... wacht eens...” Er ging Edith een licht op.

“Je bedoelt toch niet dat meisje wier achternaam je een tijdje geleden bij mij kwam vragen?”

Gregor knikte. “Ja, zij is het,” zuchtte hij. “Eerlijk gezegd durfde ik tot heden Claudia niet te vragen of zij me wil helpen, want ik weet helemaal niet of de liefde wel wederzijds is.”

“Tja, ik had je graag willen helpen, maar je weet het, ik kan me ook geen naam meer herinneren,” antwoordde Edith. “En omdat ik niet wist dat je het nu serieus meent, heb ik niet aan Claudia gevraagd om het voor je na te kijken in de administratie. Ik vind het heel vervelend voor je. Als je echt verliefd bent op dat meisje zou ik toch

Claudia in vertrouwen nemen. Ik geef je alleen nog een raad wat die Cécile betreft, zorg dat je niet aan haar blijft hangen.”

Gregor knikte en stond op. “Ik doe mijn best,” antwoordde hij.”Want op deze manier is het leven niet leuk meer.”

“Succes,” lachte Edith en ze was blij dat ze eindelijk, na vele maanden, weer eens een normaal gesprek met Gregor had kunnen voeren. Hoewel Edith wist dat Gregor en zij totaal niet bij elkaar pasten, droeg ze hem geen kwaad hart toe. Ze had gedacht dat Gregor nooit van zijn leven serieus verliefd zou worden, maar het was dan eindelijk toch gebeurd. Alleen jammer voor hem dat hij niet wist of dat meisje ook verliefd was op hem. Ze boog zich met een zucht over haar werk...

“Hoelang is het nog rijden?” vroeg Brigitte aan haar nicht, terwijl ze een grote zak met belegde broodjes openmaakte.

“Ongeveer twintig minuten, schat ik,” antwoordde Daisy, haar blik strak op het wegdek gericht. Ze wilde de juiste afslag niet missen, anders moesten ze een heel stuk omrijden.

Brigitte wilde Daisy een broodje geven, maar deze zei: “Ik stop zo wel even, dan kunnen we tenminste rustig eten en koffiedrinken.”

De parkeerplaats die Daisy opreed, was nagenoeg verlaten.

Ze gingen aan de picknicktafel zitten, want er scheen een flauw zonnetje en er was vrijwel geen wind.

Daisy pakte twee plastic bekers en schonk koffie in. De meisjes genoten van het onverwacht zonnige weer. Dat was wel weer eens welkom na al die regenbuien van de afgelopen weken!

“Wat vonden Kelly, Sabina en Patty ervan datje met mij naar De Witte Hengst ging?” wilde Brigitte weten. Ze had de drie vriendinnen van haar niet weleens op een verjaardag ontmoet.

“Pat had wel mee gewild,” antwoordde Daisy en ze nam een hap van haar broodje. “Maar ze heeft pas een baan en kon voorlopig geen vakantie opnemen vanwege de drukte. Aangezien ze nog in haar proeftijd zit, heeft ze nog niet veel in de melk te brokkelen. Ze vond het jammer, maar ja, niets aan te doen.” Ze lachte naar haar nichtje.

“Daar mag je blij om zijn, anders was het nooit in me opgekomen jou mee te vragen!”

“Ik was inderdaad blij dat je me vroeg,” bekende Brigitte. “Want ik was van de zomer nog niet weg geweest. Toen zat ik met die gebroken middenvoetsbeentjes, weetje nog?” Die had ze opgelopen toen ze met haar fiets ten val was gekomen, doordat een automobilist zonder te kijken ineens rechtsaf sloeg. Hij had haar met fiets en al ondersteboven gereden. Gelukkig was Brigitte er nog vrij goed van afgekomen.

“Dat is ook zo,” knikte Daisy “Waar was ik ook alweer gebleven? O ja, bij Kelly en Sabien. Nou, je weet dat die de vorige vakantie stapelverliefd zijn geworden en toen hadden Pat en ik al door dat het

waarschijnlijk onze laatste vakantie met z'n viertjes zou worden. Kelly gaat volgende zomer met Frank naar Schotland en ik geloof dat Sabina en Flip gaan kamperen.”

“Dat wil ik ook nog eens gaan doen met een paar meiden van kantoor,” knikte Brigitte. “Zei je niet dat die vriend van Sabina in het dorp woonde, vlak bij De Witte Hengst?”

“Ja,” knikte Daisy. “Zijn ouders hebben daar een restaurant, “De Koperen Ketel”, en daar staat hij zelf ook in samen met zijn zus. Ik ga hem zeker even opzoeken! Sabina heeft beloofd dat ze in het weekend langs De Witte Hengst komt als ze naar Flip toegaat.”

“Leuk,” zei Brigitte, die echt een gezelligheidsmens was. De broodjes en de koffie waren op en ze gingen weer op weg.

Daisy trapte het gaspedaal wat dieper in dan tevoren en daarom vroeg Brigitte plagend: “Het lijkt wel of er daar ook iemand op jou wacht!”

Daisy kleurde, maar gelukkig zag Brigitte dat niet, anders had ze meteen nattigheid gevoeld. Ze wist helemaal niet van het bestaan van ene Gregor af, want Daisy had haar niets verteld.

HOOFDSTUK 4

Het gebouw van De Witte Hengst kwam in zicht. Het pand was prachtig verbouwd en werd in tweeën verdeeld door een poortje. Het geheel had een U-vorm. met aan de rechterkant de stallen en aan de linkerkant de eetzaal. Daarboven lagen appartementjes. Daisy glimlachte en draaide haar auto het terrein op.

Met hun koffer in de hand gingen ze zich melden bij de receptie. Edith keek op toen ze de twee meisjes zag, maar herkende Daisy niet vanwege haar metamorfose. “Goedemiddag,” zei Edith beleefd.

“Jullie hadden een tweepersoonskamer geboekt?”

Brigitte knikte en Daisy vroeg: “Herken je me niet meer, Edith?”

Edith keek haar verbaasd aan. “Het spijt me,” zei ze toen. “Maar ik kan me echt niet meer herinneren wie je bent.”

Daisy nam het haar gelukkig niet kwalijk. “Je ziet hier ook zoveel verschillende mensen,” zei ze. “Ik was hier van de zomer met drie vriendinnen. Een ervan was Kelly. Zij werd verliefd op ene Frank, die een groot, wit paard had, dat Snöfrid heette.”

“Snöfrid! Maar natuurlijk, nu weet ik het weer!” riep Edith uit.

“Yoran en ik hebben jullie notabene nog uitgezwaaid! Maar dan ben jij zeker Patty?” Vaag herinnerde ze zich Kelly en Sabina, maar de andere twee kon ze zich met geen mogelijkheid meer voor de geest

halen.

“Nee, hoor,” lachte Daisy geamuseerd. “Ik ben Daisy Mastwijk.” Ediths hersens werkten ineens op volle kracht. Daisy Mastwijk? Was dat niet dat meisje op wie Gregor...? Nee, dat zou al te toevallig zijn, toch kwam de naam Daisy nu ook weer niet zó vaak voor. Ze besloot voorlopig niets tegen Gregor te zeggen. Stel je voor dat dit meisje toch niet de juiste Daisy was. Dan had ze hem blij gemaakt met een dooie mus. Maar als Edith eerlijk moest zijn, was ze er bijna zeker van dat dit donkere meisje voor haar de bewuste Daisy was. Wat zou Gregor opkijken als hij haar straks zag! Ze wilde dat ze erbij kon zijn om zijn gezicht te kunnen zien. Toen herinnerde ze zich dat Gregor haar had verteld dat hij die middag vrij was. De grote ontmoeting zou dus tot morgen moeten wachten of tot vanavond, want misschien kwam hij wel naar de discotheek. Edith nam zich meteen voor daar ook heen te gaan en Claudia, die ze nog niet van Gregors liefdesperikelen op de hoogte had gebracht, mee te vragen. Ze overhandigde de meisjes de sleutel van hun kamer en wenste hun een prettige vakantie toe. “We spreken elkaar vast nog wel,” zei ze tegen Daisy.

Terwijl Daisy achter Brigitte de trap opliep, keek ze speurend rond of ze misschien ergens een glimp van Gregor kon opvangen. Onzin natuurlijk, want hij bracht de meeste tijd in de nabijheid van zijn werkterrein, de keuken en de eetzaal, door.

“Het is hier groter dan ik dacht,” hoorde Daisy Brigitte zeggen.

“Er zijn dan ook vijftig kamers,” antwoordde ze. “Al zullen die op dit moment zeker niet allemaal bezet zijn.”

Hun kamer was eenvoudig, maar van alle gemakken voorzien. Als welkom stond er een vaas met chrysanten op het lage tafeltje tussen de twee bedden.

“Douchen kunnen we aan het eind van de gang,” legde Daisy uit. “Het is hier geen vijf sterren hotel, maar...”

“Wat kan mij dat schelen,” zei Brigitte. “Ik vind het hier enig, echt waar. Laten we gauw de koffers gaan uitpakken, want daarna moet je me alles laten zien!”

De koffers waren snel leeg en nadat ze zich een beetje hadden opgefrist, liepen ze naar beneden.

Brigitte wilde eerst naar de stallen. Ze was niet echt een ervaren paardrijdster, maar deed het aardig en hetzelfde gold voor Daisy. Bij de stallen liepen ze Yoran en David tegen het lijf.

“Hallo, David, hallo, Yoran,” riep Daisy en ze zag dat ook de twee mannen haar vragend aankeken. Daisy had binnenpret. Niemand herkende haar en dat was toch een positief teken! Alleen hoopte ze dat Gregor haar niet was vergeten! Daisy vertelde wie ze was.

David zei snel: “O, nu weet ik het weer! Sorry, dat ik je niet meteen herkende, maar...” Hij keek haar scherp aan. De Daisy die hij in

gedachten had, was mollig en had kort, steil haar. Niets bijzonders, een heel gewoon meisje. Dit meisje mocht er echter zijn. “Ik dacht dat je er anders uitzag,” mompelde hij. “Maar dan heb ik zeker de verkeerde voor me.”

“O nee,” lachte Daisy. “Ik heb mezelf eens onder handen genomen. Ik was dat eeuwige te dik zijn meer dan zat.”

“Zie je, dan had ik het toch goed,” zei David lachend. “Nou, mijn complimenten, hoor. Ik vind dat je er geweldig uitziet!” Ook Yoran knikte.

Daisy stelde Brigitte aan hen voor en vroeg toen: “Hebben jullie Amber nog?”

“Ja zeker,” zei Yoran. “Ze staat op stal. Ga maar kijken.”

Dat deden de meisjes. Links en rechts aaiden ze paardeneuzen tot ze bij de box van Amber kwamen.

“Dit is dus Amber,” zei Daisy tegen haar nicht. “Een schat van een paard.”

“Ik vind het allemaal schatten,” was Brigittes mening. “Wanneer zullen we gaan rijden?”

“We moeten straks nog even een programma bij Edith halen,” zei Daisy. “Dan weten we precies wanneer er bepaalde activiteiten worden georganiseerd.”

Eerst gingen ze nog langs het overdekte zwembad, dat een eindje van de stallen aflag.

“O, en Mark is er ook nog,” riep Daisy en ze wees naar de lange, blonde zwemleraar. “Patty had een oogje op hem,” vertrouwde ze Brigitte toe. “Maar hij zag haar niet staan. Hij zal wel getrouwd zijn of zoiets,” liet ze erop volgen.

“Arme Patty,” lachte Brigitte. “Ik kan me voorstellen dat ze op hem viel. Hij ziet er leuk uit.”

“Als jij maar niet...” dreigde Daisy, maar Brigitte stelde haar gerust en vertelde dat ze sinds een paar weken een vriend had, die Ernst van Cleef heette.

“Dat heb je me helemaal niet verteld!” riep Daisy beledigd. Brigitte keek verlegen. “Ik ken hem ook nog maar net,” antwoordde ze. “En ik weet niet of het wat wordt tussen ons. Hij zit bij me op kantoor.”

“Makkelijk,” vond Daisy, “dan kun je hem elke dag zien.” Opeens ontdekten ze het nieuwe winkeltje, dat behalve allerlei kruidenierswaren ook kaarten en kleine souvenirs verkocht.

“Dat moet nieuw zijn,” merkte Daisy op, “want van de zomer was het er nog niet en ook die midgetgolfbaan heb ik nog niet eerder gezien. Het wordt hier steeds leuker!”

Ze kwamen langs de eetzaal en Daisy wierp snel een blik naar binnen. Er was iemand bezig de tafeltjes af te nemen, maar het was niet Gregor. Daisy zuchtte teleurgesteld. Hij werkte hier vast niet meer. Hij had haar immers destijds verteld dat hij bezig was zijn

horecapapieren te halen, omdat het zijn grootste wens was ooit zelf een restaurant of iets dergelijks te beginnen. Misschien had hij die plannen inmiddels verwezenlijkt.

“Wat kijk jij ineens sip?” merkte Brigitte op en snel liet Daisy een glimlach op haar gezicht verschijnen.

“Och, ik dacht aan iets minder leuks,” antwoordde ze. ..Maar kom op, we gaan het programma halen bij Edith!”

Bij de receptie waren inmiddels al meer nieuwe gasten gearriveerd en Edith had het druk met het uitdelen van de sleutels en het geven van adviezen. Aan alles kon Daisy zien dat Edith in haar element was als ze haar werk deed. Ze kon zich nog herinneren dat Edith haar eens had verteld dat ze kamermeisje in De Witte Hengst was geweest, voordat ze er receptioniste werd. Die eerste functie was haar maar matig bevallen. Daar ze het zo gezellig had gevonden in De Witte Hengst te werken, was het er nooit van gekomen een andere baan te zoeken, tot de vorige receptioniste van het hotel wegging en Edith haar baan kon krijgen.

Eindelijk waren ze aan de beurt en Edith overhandigde Daisy het programma van de komende week.

“Dat van de volgende week is ook al af,” vertelde Edith erbij. “Wil je dat ook vast hebben? Jullie blijven toch twee weken?”

“Ja, we blijven twee weken,” antwoordde Daisy. “Geef dat programma ook maar meteen.”

Samen met Brigitte las ze het door en opeens zag ze staan: Onthulling beeld. Feestelijke middag met hapjes en drankjes. “Onthulling beeld?” Daisy keek Edith vragend aan en deze begon te lachen.

“Ja, dat is een idee van meneer Bianchi, de eigenaar van het hotel,” legde ze uit. “Die heeft een kunstenaar opgedragen een beeld te vervaardigen van een steigerende, witte hengst en dat wordt op die dag onthuld. Jullie boffen dat je er dan nog bent .want vanzelfsprekend maken we er iets gezelligs van.”

“Waar wordt dat beeld dan geplaatst?” vroeg Daisy geïnteresseerd.

“Midden op de binnenplaats,” verklapte Edith. “Ik zag er eerst geen brood in, maar Jan Ouwens, de beeldhouwer, schijnt niet de eerste de beste te zijn, dus ik denk dat het wel wat wordt.”

“Ik heb nog nooit van de goede man gehoord, maar het lijkt me wel leuk, zo'n onthulling,” zei Daisy. “Natuurlijk komen we kijken!”

“Dat is de bedoeling,” lachte Edith, “want het gaat er officieel aan toe. De burgemeester komt speciaal naar De Witte Hengst om het kunstwerk te onthullen.”

De verdere dag vloog om.

Brigitte en Daisy gingen zwemmen, midgetgolfen en namen rijles in de buitenbak, want ze wilden graag meedoen aan de buitenrit die voor de volgende dag op het programma stond.

Daisy kreeg Gregor niet te zien, ook niet 's avonds in de discotheek.

Dat viel ook Edith tegen, die speciaal in gezelschap van Claudia naar de discotheek was gegaan, nadat ze haar van alles op de hoogte had gebracht. “Waarom is hij er nu niet, het uilskuiken!” momperde ze tegen Claudia. “Nu is ze eindelijk -hier, en dan komt hij niet!” “Cécile zit ook alleen,” merkte Claudia op. “Hij is dus niet met haar op stap.”

“O, Cécile,” zuchtte Edith. Ze was dat kind al bijna vergeten. Hoe zou ze reageren als ze merkte dat Gregor smoorverliefd was op Daisy? Ze beschouwde hem als haar persoonlijk eigendom en zou het vast niet op prijs stellen als hij en Daisy... Afijn, dat was van later zorg. Ze moesten elkaar eerst maar eens ontmoeten, dan was het nog afwachten hoe dat zou uitpakken en ach, misschien zag die Cécile dan zelf wel in dat Gregor niets om haar gaf.

Edith kon niet weten dat Cécile op datzelfde moment inwendig kookte van woede. Waar bleef Gregor toch? Het was al heel laat. Ze hadden toch afgesproken? Cécile besloot hem zodra ze hem zag de waarheid te zeggen. Zoiets pikte ze niet!

Aan het eind van de avond verliet Daisy teleurgesteld samen met Brigitte de discotheek. Gregor werkt hier niet meer, dacht ze somber.

Brigitte had haar nichtje nauwlettend geobserveerd. Er was iets met Daisy, maar ze kon er niet achter komen wat het precies was. Het ene moment was Daisy spontaan en gezellig, maar dan verviel ze

weer in een somber stilzwijgen en zat ze voor zich uit te staren. Kwam het misschien omdat zijzelf vanmiddag wel een kwartier met haar vriend had getelefoneerd? Nee, dat zou niets voor Daisy zijn. Die was absoluut niet jaloers. Bovendien had Brigitte al voor het telefoontje gemerkt dat Daisy iets dwarszat. Ze wilde niet nieuwsgierig lijken door ernaar te vragen. Als Daisy het haar wilde vertellen, dan zou ze dat wel uit zichzelf doen. Ach, misschien verbeelde ze het zich ook maar. “Wat ben ik moe!” Brigitte liet zich languit op haar bed vallen en begon haar pijnlijke voeten te masseren. Dansen was leuk, maar als je het bijna de hele avond deed, kreeg je wel zere voeten! Plotseling herinnerde ze zich een oude carnavalskraker en jolig riep ze luid: “Ik kan met oe nie dansen, want mien voeten doen zo'n zeer, mien voeten doen zo'n zeer, mien voeten doen zo'n zeer!”

Daisy hing slap van de lach over een stoel. “O, Brigit, hoe dat eruit kwam!” snikte ze. “En dan dat maffe dialect. Hoe kom je erop?” “Het is anders een bestaand lied, hoor,” zei Brigitte quasi beledigd. “Maar ik ben blij dat je weer vrolijk kijkt.” “Hoezo?” vroeg Daisy geschrokken. “Keek ik dan zo chagrijnig?” Brigitte rolde op haar zij. “Nee, dat niet,” gaf ze toe. “Eerder, hoe zal ik het zeggen... een beetje verdrietig?” Ze keek haar nichtje vragend aan.

Daisy's smalle gezichtje verstrakte.

“Daisy, er is toch niets?” drong Brigitte aan.

Daisy lachte alweer. “Wel nee, niets bijzonders,” antwoordde ze zo luchtig mogelijk. “Ik vertel het je van de week nog weleens. Maar nu ga ik pitten, want mien voeten doen ook zeer!”

En zo zat hun eerste vakantiedag erop.

HOOFDSTUK 5

Gregor Hansen parkeerde zijn auto in een van de personeelsvakken. Hij zag er als een berg tegenop weer met werken te beginnen, want hij was ervan overtuigd dat Cécile naar de keuken zou komen, zodra hij daar was aangekomen. Natuurlijk zou ze willen weten waarom hij gisteravond niet in de discotheek was verschenen, al had hij haar dat min of meer beloofd. Hij wist zeker dat ze woedend zou zijn, want hij kende haar vurige temperament. Maar goed, hij zou door de zure appel heen moeten bijten. Gregor zuchtte diep en kwam zijn auto uit.

Als hij had gedacht dat Cécile zou wachten tot hij in de keuken zou zijn, kwam hij bedrogen uit. Ze had hem buiten opgewacht en stond als een engel der wrake ineens achter hem. “Zo,” begon ze, “en waar was meneer gisteravond? Ik heb uren op je gewacht! Ik zat compleet voor gek en ik zag die Claudia en Edith steeds medelijdend naar me kijken.”

“Dat verbeeld je je maar,” sprak Gregor sussend. “Waarom zouden ze dat doen? We zijn toch niet verloofd of zoiets? Al schijn jij dat, geloof ik, af en toe wel te denken.”

“Wat bedoel je met die opmerking?” riep Cécile woedend uit. “We zien elkaar toch zeker nog als mijn vakantie hier voorbij is? Ja, hè,

Gregor? Je hebt toch wel gemerkt hoeveel ik om je ben gaan geven?” voegde ze er poeslief aan toe.

Gregor kreeg het benauwd. Dit gesprek ging de verkeerde kant op! “Cécile, wat loop je ineens hard van stapel,” zei hij. “We zijn vrienden, niets meer en niets minder. Maar jij bouwt daar een hele romance omheen!”

“Maar je hebt me gekust!” riep Cécile wanhopig uit.

Brigitte, die in het winkeltje wat gevulde koeken voor bij de koffie had gehaald, ving deze woorden op. Ze keek medelijdend naar het meisje. Waarschijnlijk ruzie met haar vriend, dacht ze. Die mocht er anders wel zijn! Ze liep door, omdat ze niet de indruk wilde wekken dat ze het gesprek afluisterde.

“Hè, lekker, koeken.” Daisy ging rechtop zitten op bed. Ze had van huis een klein koffiezetapparaat meegenomen, waarin de koffie nu vrolijk pruttelde.

“Waar blijft de koffie?” commandeerde Brigitte en ze gooide haar jack over een stoel. “Hè, hè, ik zit!” Ze overhandigde Daisy een koek, die op haar beurt een kop koffie voor haar nichtje neerzette.

“Er was nu al een stel aan het ruzie maken,” vertelde Brigitte. “Snap jij dat nou? Het is net negen uur geweest!”

“Toch niet Claudia en David?” schrok Daisy.

“Wel nee, die zouden zoiets nooit doen op een plek waar iedereen hen kon horen. Nee, ik weet niet wie het waren. Dat meisje was,

geloof ik, gisteravond in de discotheek, maar die jongen niet. Die had ik vast wel herkend, want het was echt een knappe knul!”

“Houd jij je nu maar bij Ernst,” wees Daisy haar terecht.

“O, wees maar niet bezorgd, hoor,” antwoordde Brigitte. “Ik blijf Ernst heus wel trouw!” Ze stond op en liep naar het raam dat uitkeek op de parkeerplaats. “Asjemenou, staan ze daar nu nog te bekvechten?” riep ze verbaasd uit.

Daisy kwam naast haar staan. Even dacht ze dat ze het niet goed zag, maar toen herkende ze duidelijk de gelaatstrekken van Gregor. Dat meisje had ze ook gezien in de discotheek. Daisy trok wit weg. Was dat malle, aanstellerige wicht soms zijn vriendin? Ze draaide zich abrupt om en ging weer op haar bed zitten.

“Waar ze zin in hebben.” mompelde Brigitte nog en ze plofte ook weer neer. Toen zag ze dat Daisy s gezicht opnieuw was betrokken. Heb ik soms iets gezegd dat niet door de beugel kon? vroeg Brigitte zich peinzend af. Ze kon zich echter niets herinneren. Toen ze weer naar Daisy keek, was de rust op haar gezicht weergekeerd. “Wat gaan we vandaag doen, behalve die buitenrit?” vroeg ze Daisy. “Maar weer zwemmen? Je weet dat ik er dol op ben.”

“Ik ook,” antwoordde Daisy. “Ik vind het prima.”

Yoran, David, Claudia en Edith zaten op dat moment met z'n vieren in het kantoor van De Witte Hengst.

“Waarom moesten we komen?” vroeg Claudia aan de twee mannen.

“De vergadering is toch pas morgenavond?”

“Er is iets dat we voor die tijd met jullie wilden bespreken,” zei Yoran en hij schuifelde wat met zijn voeten. David en hij hadden het onderwerp duidelijk met elkaar besproken, maar ze wisten dat ze op tegenstand van de meisjes zouden stuiten.

“Voor de draad ermee.” Edith hield ervan spijkers met koppen te slaan en die stilte beviel haar niets. Stilte voor de storm, dacht ze.

“Het gaat over Pablo,” begon David.

“Is hij ziek?” vroeg Edith verschrikt, want als een van de paarden ziek was, dan was het hele hotel in rep en roer.

“O nee, dat niet,” antwoordde David snel.

Claudia keek verbaasd. “Wat is er dan met hem?” wilde ze weten.

“Eh...” David keek een beetje ongemakkelijk naar Yoran. “We willen hem verkopen,” sprak Yoran toen. De beide meisjes riepen tegelijk:

“Wat?” “Verkopen,” herhaalde Yoran.

“Maar waarom?” wilde Edith weten. “Pablo is een schat!”

“Dat is hij ook, maar hij is veel te wild voor De Witte Hengst.” zei David. “De laatste tijd staat hij meer op stal dan dat hij buiten is. alleen omdat de gasten niet op hem durven te rijden. Vergeet niet dat hier veel onervaren ruiters komen en die zijn allang blij dat ze na een aantal lessen van ons in de bak mee mogen op een buitenrit. Als ze dan ook nog een paard treffen als Pablo, vol nukken, dan is de lol van het rijden er snel af. Yoran en ik willen een rustiger paard in zijn

plaats...”

“Maar we kunnen hem toch niet zomaar verkopen?” zei Claudia met een bedrukt gezicht. “Hij is hier al vanaf het begin. Als hij nou vals was of zo...”

“Juist niet.” Yoran schudde zijn donkere hoofd. “Nu krijgt hij nog wel een goed tehuis. Als hij vals zou zijn, dan was de slacht waarschijnlijk zijn laatste bestemming.”

“Heb je het er al met je vader over gehad, Yoran?” vroeg Claudia toen.

“Nee, dat hebben we nog niet gedaan,” antwoordde Yoran. “We wilden het eerst met jullie bespreken.”

“Toch aardig,” mompelde Edith binnensmonds.

“Dus... wat doen we?” vroeg David.

“Ik dacht dat jullie besluit al vaststond,” merkte Claudia droog op.

“Wat ons betreft wel,” zei David. “Maar jullie hebben natuurlijk ook een stem in het kapittel. We willen er geen ruzie door krijgen.” Het bleef even stil.

Toen zei Claudia met een zucht: “Als jullie het nodig vinden, dan moet het maar. Ik ben er niet gelukkig mee, maar misschien is Pablo hier inderdaad niet zo op zijn plaats. Jullie worden dagelijks met zijn nukken geconfronteerd, dus ik neem niet aan dat het zomaar een gril is.”

“En Edith?” Yoran keek zijn vriendin aan.

“Ik sluit me bij Claudia's woorden aan,” zei die schouderophalend. “Als ik er maar geen getuige van hoef te zijn als ze Pablo komen weghalen, want daar kan ik echt niet tegen.”

“Ik ook niet!” zei Claudia meteen. Ze zou vast tranen met tuiten huilen. Diep in haar hart moest ze echter toegeven dat het beter was dat Pablo een andere eigenaar kreeg. Iemand met overwicht en aandacht voor het dier, want dat had hij nodig. Yoran en David zouden er best voor zorgen dat hij goed terechtkwam, daarvan was Claudia overtuigd.

Nadat Brigitte en Daisy hadden gezwommen, hadden ze allebei honger als een paard.

Daisy wilde het niet bekennen, maar ze zag er tegenop als een berg om naar de eetzaal te gaan, waar ze ongetwijfeld Gregor tegen het lijf zou lopen. De blijdschap over een eventueel weerzien met hem was geheel verdwenen, want Daisy was er zeker van dat het meisje met wie hij vanmorgen stond te bekvechten zijn vriendin was. Daisy had met die mogelijkheid wel rekening gehouden, maar nu dit inderdaad werkelijkheid bleek te zijn, was het toch een klap in haar gezicht.

“Het is bijna lunchtijd,” zei Brigitte. “Zullen we vast naar de eetzaal gaan?”

Daisy raadpleegde haar horloge. Het zou nog ongeveer tien minuten duren voordat de lunch werd geserveerd. Ze zouden vast als eersten in de eetzaal zijn en dat wilde ze beslist niet. “We hebben nog tijd

zat,” zei ze daarom tegen Brigitte. “Ik ga eerst mijn zwemspullen uithangen.”

Toen ze even later weer naar beneden gingen, liep de eetzaal al aardig vol.

Daisy keek schichtig om zich heen of ze Gregor ergens zag. Ze zag hem inderdaad, maar hij had haar nog niet in de gaten. “Laten we daar bij het raam gaan zitten,” stelde ze Brigitte voor.

“Wat saai, zo in een hoekje,” vond Brigitte, maar ze liep haar nichtje toch achterna. Misschien kijkt Daisy graag naar buiten, dacht ze schouderophalend.

Gregor en nog enkele anderen begonnen met bedienen.

Daisy wendde haar hoofd af en staarde op een overdreven manier naar buiten toen Gregor rakelings langs haar heen liep. Hij keek echter niet eens haar kant op, want hij had het veel te druk met andere dingen.

“Mmm, lekker, tomatensoep,” hoorde ze Brigitte tegenover zich zeggen.

Daisy keek schuw over haar schouder en zag tot haar opluchting dat Gregor aan de andere kant van de zaal bezig was. Hun eigen tafeltje werd bediend door een voor haar onbekend meisje. Met een zucht van opluchting begon ze aan haar tomatensoep, terwijl ze zichzelf voor gek verklaarde. Ze had er zolang naar uitgekeken Gregor weer te ontmoeten en nu durfde ze de confrontatie niet aan. Iets van de

oude onzekerheid kwam opzetten. Ze drukte dat gevoel meteen weer weg. Waarom zou ze zich onzeker voelen? Ze mocht er nu toch best zijn?

Eindelijk was de maaltijd verorberd en gingen de meisjes naar hun kamer, want straks zouden ze meegaan met de buitenrit.

Daisy verheugde zich daar erg op en het was gelukkig droog. Ze hoopte dat ze op de rustige Vanity mocht rijden. Amber was wel een van haar favorieten, maar het paard was nogal onstuimig en een ervaren amazone was Daisy niet. Terwijl ze zich in haar rijbroek hees, dacht ze aan de komende avond. Natuurlijk zou Brigitte weer naar de discotheek willen. Zou Gregor er vanavond met dat meisje zijn? Daisy dwong zichzelf ergens anders aan te denken. Aan Sabina bijvoorbeeld. Zou haar vriendin dit weekend nog langskomen op De Witte Hengst? Ze zou het Flip vragen, want ze was van plan om de volgende dag te gaan koffiedrinken in het restaurant van zijn vader, De Koperen Ketel. Misschien had Brigitte zin om mee te gaan, anders nam ze de auto.

Er gingen tien mensen mee met de buitenrit, want De Witte Hengst telde op dit moment maar zo'n dertig gasten.

Daisy vond het allang best, want nu kon ze op Vanity rijden.

Yoran ging dit keer met hen mee.

Daisy bewonderde zijn rijkunst. Ze wilde dat zij zo kon paardrijden. Yoran leidde hen langs de mooiste plekjes.

Ook Brigitte genoot. Ze reed op een kalm paard, dat Pearl heette. Yoran zat op Pablo, maar Brigitte moest bekennen dat zij daar van haar leven niet op zou durven. Het was een enorm paard en zelfs de ervaren Yoran had er zijn handen vol aan. Brigitte kon natuurlijk niet weten dat Pablo's dagen op De Witte Hengst waren geteld. Ze wierp een blik op Daisy en zag tot haar opluchting dat deze ook met volle teugen genoot van de rit. Ze wilde dat Daisy haar eindelijk eens vertelde wat haar dwarszat.

Na ruim twee uur kwamen ze weer terug.

Brigitte en Daisy, die de laatste tijd weinig hadden paardgereden, waren goed moe en Brigitte klaagde over spierpijn in haar kuiten.

“Daar zul je morgen nog veel meer last van hebben,” plaagde Yoran en hij hielp de stijve Brigitte uit het zadel.

Kreunend belandde ze op de grond. “O, mijn benen!” zuchtte ze.

Daisy had ook wel een beetje last van spierpijn, maar niet zo erg als Brigitte. “Je moet een lekkere warme douche nemen,” raadde ze haar nichtje aan. “Je zult zien dat je je daarna een stuk beter voelt.”

Brigitte volgde deze wijze raad maar op en Daisy nam eveneens een douche. Ze waste haar donkere haren en bracht ze daarna met de föhn in model. Zo'n grove permanent was toch echt een uitkomst. Het haar viel zo natuurlijk om haar gezichtje heen, dat het net leek of ze van zichzelf een slag in haar haren had.

Brigitte strompelde de kamer binnen toen Daisy bezig was haar

haren te kammen. “Ik voel me gebroken,” kreunde ze. “Echt, mijn benen vallen er bijna af.”

“Dan had je je meer moeten ontspannen tijdens de rit,” antwoordde Daisy. “Je hebt natuurlijk veel te krampachtig in het zadel gezeten.”

“Dat wordt vanavond geen dansen,” wist Brigitte nu al mee te delen.

“Alle mensen, ik ben zo stijf als een broodplank.”

Het werd er de volgende uren niet beter op en tegen de tijd dat ze naar de discotheek zouden gaan, zei Brigitte spijtig: “Ga jij maar vast, Daisy. Ik neem nog een keer een douche en als het dan wat beter gaat, kom ik ook. Anders kruip ik vanavond maar eens vroeg in bed.”

“Hè, ongezellig,” vond Daisy, maar Brigitte hield voet bij stuk. Ze wilde niet als een halve invalide in de discotheek verschijnen.

Iedereen zou haar aangapen en dat leek haar vreselijk.

“Nou, dan zie ik je straks misschien wel,” zei Daisy ten slotte, want als Brigitte niet wilde, dan kon ze haar moeilijk dwingen. Haar hart bonsde toen ze de discotheek binnenkwam. Gelukkig zag ze Claudia en Edith aan een tafeltje in de hoek zitten. Ze zwaaide even naar hen en Edith wenkte haar. Daisy liep naar hen toe.

“Ben je alleen?” vroeg Edith verbaasd.

Daisy knikte lachend. “We zijn vanmiddag mee geweest met de buitenrit en nu is Brigitte zo stijf als een plank. Ze lijkt wel een oud vrouwtje.”

“Ach, dat arme kind,” zuchtte Claudia. “Dus ze komt niet vanavond?”

“Ze zou wel zien,” antwoordde Daisy. “Ze wilde eerst een douche nemen en dan zou ze kijken of het minder werd, maar ik heb er weinig vertrouwen in.”

“Dan kom je toch gezellig bij ons zitten,” nodigde Edith haar uit. “Of je moet andere plannen hebben... een afspraakje misschien?”

Daisy lachte verlegen. “Nee, ik heb geen afspraakje,” zei ze.

Dus ze heeft Gregor nog niet ontmoet, dacht Edith. Mmm, daar moest ze straks eens wat aan gaan doen, anders kwam het er nooit van.

Net op dat moment kwam Gregor binnen met naast hem... ja, Cécile.

Verdraaid, die eeuwige klit, dacht Edith boos. Is hij haar dan nog niet kwijt?

Edith kon niet weten dat Cécile Gregor vol spijtbetuigingen was gaan opzoeken. Nu was Gregor niet haatdragend, dus had hij gezegd dat ze het hele voorval maar in de doofpot moesten stoppen. Hij had gehoopt dat Cécile daarna wel zou weggaan, maar tot zijn grote schrik merkte hij dat ze hem achternaliep toen hij naar de discotheek wilde gaan.

“Je bent toch echt niet boos meer?” vroeg Cécile met haar liefste stemmetje. Gregor trapte er nu niet in. Zo'n schatje was Cécile niet!

“Ik ben niet boos meer, maar ik word het wel als je zo blijft doorzeuren,” antwoordde hij vermoeid. “Houd daar alsjeblieft mee op, Cécile. Ik heb de hele dag hard gewerkt en ik ben moe. Ik kan niet veel meer hebben.”

“Laat me dan tenminste een drankje voor je halen,” smeekte Cécile en ze trok hem mee naar de bar.

Gregor begon zich al af te vragen of hij toch niet beter thuis had kunnen blijven om zijn huiswerk te maken. Horecapapieren kreeg je tenslotte niet voor niets. Hij had echter gedacht dat Cécile hem na die woordenwisseling van vanochtend wel met rust zou laten. Niets bleek minder waar. Ze scheen zich nu in te beelden dat ze iets moest goedmaken.

Daisy had niet gezien dat Gregor was gearriveerd, want ze was in een gesprek gewikkeld met Claudia, die haar vertelde wat er die ochtend was besloten omtrent Pablo en dat Yoran en David vanavond het paard al konden wegbrengen. Ze hadden door stom toeval in de omgeving een goede baas voor Pablo gevonden. In de loop van de week zouden ze samen een nieuw paard gaan zoeken. David zou van meneer Bianchi enkele adressen krijgen, waar betrouwbare paarden te koop waren.

Edith had intussen schoon genoeg van het wachten. Ze stond op en liep naar de bar, waar Gregor en Cécile zaten. “Kan ik je een momentje spreken?” vroeg ze aan Gregor.

Cécile keek haar wantrouwend aan, maar ze wist dat van Edith geen concurrentie te duchten viel en dat ontspande haar enigszins. Als ze echter eens wist wat Edith Gregor te vertellen had!

HOOFDSTUK 6

“Wat is er, Edith?” vroeg Gregor toen ze buiten gehoorsafstand van Cécile stonden.

“Ze is er,” fluisterde Edith opgewonden.

Gregor staarde haar aan alsof hij het in Keulen hoorde donderen.

“Wat bedoel je?” wilde hij weten, want hij snapte echt niet waar Edith het over had. “Wie is er?”

“Nou, Daisy, j  uw Daisy!” Edith keek hem triomfantelijk aan.

“Daisy?” Gregor kon het niet geloven. “Waar is ze dan? Hier in De Witte Hengst?”

“Ik zal het je nog sterker vertellen,” grinnikte Edith ondeugend. “Ze zit bij Claudia aan tafel!”

Gregors ogen gleden door het zaaltje en bleven rusten op het blonde hoofd van Claudia, die op haar gemak zat te converseren met een knap, donkerharig meisje.

Edith zag zijn gezicht vertrekken.

“Maar dat is ze niet,” zei hij teleurgesteld. “Mijn Daisy is een beetje mollig en heeft steil, zwart haar, maar...” Hij keek nog een keer en Edith bleef hem vol verwachting aankijken. “Alle mensen,” bracht Gregor toen uit. “Ik geloof toch datje gelijk hebt, Edith. Maar wat is ze veranderd, ik herkende haar nauwelijks.”

“Ik eerst ook niet,” bekende Edith. “Maar ze heet echt Daisy en ze is hier gisteren aangekomen met een nichtje van haar. Dus ik gisteravond naar de disco om jouw reactie te zien, maar niks, hoor, geen Gregor!”

“Ik had geen zin,” gaf Gregor eerlijk toe. “Ik was die Cécile meer dan zat. En 's middags had ik vrij. Wat vreemd dat ze me niet even is komen begroeten, vind je ook niet?” voegde hij er verbaasd aan toe. “Ze moet me vanmiddag toch in de eetzaal hebben gezien?”

“Misschien is ze daar niet geweest,” antwoordde Edith schouderophalend. “Nou, Casanova, wat ga je nu doen?”

“Ik ga meteen naar haar toe, wat dacht je,” lachte Gregor. “Alleen...” Hij keek even over zijn schouder. “Wat moet ik nu met Cécile?”

“Die houd ik wel even bezig,” bood Edith aan.

Daisy was nog druk in gesprek met Claudia toen ze opeens hoorde zeggen: “Je bent het dus écht, Daisy. Ik kan mijn ogen niet geloven, hoe gaat het met je?”

Hoewel Daisy's hart als een bezetene tekeerging, slaagde ze er toch in rustig te antwoorden. “Heel goed, hoor, dank je wel. Met jou ook alles goed?” Ze glimlachte Gregor even toe.

Die stond een moment perplex. Waarom reageerde Daisy zo koel? Had de vorige vakantie dan toch geen goede herinneringen bij haar achtergelaten en beantwoordde ze zijn liefde niet? Had ze soms inmiddels een vriend?

Claudia bracht uitkomst. “Jullie willen natuurlijk even herinneringen ophalen,” knikte ze begrijpend. Tot Daisy's grote ontzetting stond ze op en liet hen alleen.

Gregor ging meteen naast Daisy zitten en hij kon zijn ogen niet van haar afhouden. “Wat zie je er geweldig uit,” zei hij. “Maar dat deed je daarvoor ook al.”

“Maak dat de kat wijs,” viel Daisy vinnig uit. “Ik was veel te dik, dat weet je zelf ook wel.”

Gregor staarde haar beduusd aan. Was dit de zachtmoedige Daisy die hij zich herinnerde en die maar niet uit zijn gedachten te bannen was? Ze leek Cécile wel! Gregor trok zich terug. “Nou,” zei hij koeltjes, “dan ga ik maar. Het was leuk je weer eens te zien. Prettige avond verder.”

Oei, dat gaat mis, dacht Edith, die hen van een afstandje had zitten observeren. Ze liet Cécile in de steek en liep naar Gregor toe, die eruitzag alsof hij zijn laatste oortje had versnoept. “Wat ben je nou aan het doen?” vroeg Edith.

“Ze voelt kennelijk niets meer voor me,” antwoordde Gregor geheel van zijn stuk gebracht. “Als je had gehoord hoe hooghartig ze deed. Daar kan Cécile nog wat van leren!” Boos liep hij door.

Edith bleef stomverbaasd achter. Ze snapte er niets van. Waarom zou Daisy zo onaardig tegen hem doen? Opeens ging haar een lichtje op. Zou het komen omdat hij met Cécile was? Ja, dat moest het

zijn! Edith dacht even na. Moest ze zich er wel mee bemoeien? Het was misschien beter als Daisy en Gregor zelf hun zaakjes oplossen. Claudia dook naast haar op. De meisjes zagen hoe Daisy ten dans werd gevraagd en Claudia keek Edith vragend aan. “Ik geloof niet dat Daisy blij was dat ze Gregor terugzag, of wel?” begon ze.

“Dat is vast Céciles schuld. Dat is toch om misselijk van te worden?” “Of ze vond Gregor niet zo leuk als hij haar,” veronderstelde Claudia. “Dat zou ook nog kunnen. Heb je al aan die mogelijkheid gedacht, Edith?”

Edith knikte. “Ja,” gaf ze toe. “Gregor was daar zelf ook bang voor. Alleen geloof ik dat niet. Als dat zo was, dan had ze Gregor beleefd kunnen afpoeieren, maar als ik hem moet geloven, deed ze nogal vinnig tegen hem. En dat doen meisjes alleen maar als ze zich gekwetst voelen.” Edith wist waar ze het over had, want ze sprak uit eigen ervaring. Ze had zoiets weleens meegemaakt met Yoran en daar dacht ze liever niet aan terug.

“Ze moeten nu verder hun eigen boontjes maar doppen, hoor,” vond Claudia. “We hebben ze een kans gegeven. Zouden de jongens al terug zijn?”

“Laten we gaan kijken,” zei Edith en ze verheten de discotheek. Brigitte verscheen niet meer die avond, maar Daisy had het ook zonder haar prima naar haar zin. Ze had een trouwe danspartner gevonden in de donkere Harold en keurde Gregor, die nog steeds

met Cécile aan de bar zat, geen blik meer waardig.

Maar Gregor kon zijn ogen niet van Daisy afhouden. Hoe anders had hij zich dit allemaal voorgesteld en wat een desillusie was het geworden.

“Wie is dat meisje eigenlijk?” vroeg Cécile op zure toon. “Je zit maar naar haar te staren. Ik ben er ook nog, hoor.”

“Ze is hier al eens eerder geweest,” antwoordde Gregor nonchalant.

“Vandaar dat ik haar even ging begroeten.” Hij voelde plotseling hoe moe hij was. Morgenavond had hij avonddienst en moest hij achter de bar van de discotheek staan. Na hetgeen vanavond was voorgevallen, zag hij er als een berg tegenop. Telkens vroeg hij zich af waarom Daisy zo afstandelijk tegen hem had gedaan. “Ik ga weg,” kondigde hij plotseling aan.

“Het is pas tien uur!” pruilde Cécile. “Ik wil nog niet weg.”

“Nou, dan blijf jij toch nog lekker?” antwoordde Gregor laconiek en voordat Cécile nog iets kon zeggen, was hij verdwenen.

Daisy had natuurlijk af en toe stiekem gegluurd naar de plek waar Gregor samen met het meisje zat, al zou ze dat nooit aan iemand hebben toegegeven. Ze was niet boos op hem, ze was alleen ontzettend teleurgesteld toen ze had gezien dat hij een ander meisje had. Men zei weleens dat je nooit moest teruggaan naar de plek waar je heel fijne herinneringen aan had. Zou daar dan toch een kern van waarheid in zitten? Het leek er verdraaid veel op! Maar opeens leek

Gregor van de aardbodem verdwenen. Daisy zag hem nergens meer, ook al zat het meisje nog steeds aan de bar. Een halfuur later was hij nog steeds niet verschenen en toen beseftte Daisy dat hij moest zijn weggegaan. Waarom had hij dat meisje dan niet meegenomen? vroeg ze zich verbaasd af, terwijl ze zich door Harold naar haar plaats liet terugbrengen. Het was haar een groot raadsel...

Brigitte was nog wakker toen Daisy om een uur of halftwaalf terugkwam op hun kamer. “Wat ben je vroeg?” zei ze verbaasd. “Was het niet gezellig?”

“O, jawel,” antwoordde Daisy mat. “Ik had alleen geen zin meer en ik voelde me toch ook wel moe na die rit van vanmiddag.”

Ze liet zich op haar bed zakken en plotseling stond haar gezicht zo wanhopig, dat Brigitte geschrokken zei: “Daisy, je bent toch niet ziek? Wat is er toch, meid? Je doet al sinds gisteren zo vreemd.”

Daisy zocht snel naar een tissue, want ze voelde dat er tranen in haar ogen sprongen.

Brigitte vergat een moment haar spierpijn en klauterde naast Daisy op het bed, waarna ze haar arm om de schokkende schouders van haar nichtje sloeg.

“O, Brigit, ik heb er een puinhoop van gemaakt,” snikte Daisy, want het had nu toch geen zin meer het hele verhaal voor Brigitte verborgen te houden.

“Vertel het me maar,” drong die aan. “Misschien lukt het op. Want

echt, ik begreep niet veel van je, de afgelopen twee dagen. Het ene moment leek je ontzettend gelukkig en even later betrapte ik je er weer op dat je zielig voor je uit zat te staren. Vertel het dus maar aan tante Brigitte,” eindigde ze met een lachje. “Ernst zegt altijd dat ik zo goed kan luisteren.”

Daisy begon te vertellen over haar vorige vakantie in De Witte Hengst, samen met haar vriendinnen Sabina, Patty en Kelly. “Je weet dat Sabien en Kei al snel door Amors pijlen werden getroffen. Patty en ik deden het wat rustiger aan. Pat zag wel wat in Mark, de zwemleraar, maar die zag helaas niets in Patty. Dat heb ik je ook al eens verteld. En ik?” Daisy slaakte een zucht. “Ik werd smoorverliefd op Gregor, die Jantien in de keuken assisteert.”

“Dat werd zeker ook niets?” veronderstelde Brigitte.

“Wat zal ik zeggen?” Daisy fatsoeneerde haar haren en depte de laatste tranen van haar gezicht. “We vonden elkaar aardig en hadden een avond lang veel plezier. Maar het eind van onze vakantie was in zicht en daardoor kregen we niet de kans elkaar beter te leren kennen.”

“En toen?” vroeg Brigitte, nadat het even stil was gebleven.

“Toen?” Daisy keek haar aan. “Toen niets. Ik ging naar huis en hij bleef hier, maar ik moest steeds aan hem denken en hoe het zou zijn geweest als we samen meer tijd hadden gehad. Daarom besloot ik nog een keer naar De Witte Hengst te gaan, in de hoop hem

opnieuw te ontmoeten en er dan achter te komen of hij er ook zo over dacht.” Weer kwamen de waterlanders. Brigitte had medelijden met Daisy. Wist ze maar een manier om haar te troosten. Maar veel meer dan een luisterend oor kon ze haar niet bieden. “Werkt hij hier niet meer?” vroeg ze toen zacht.

“Jawel,” antwoordde Daisy. “En jij hebt hem inmiddels ook ontmoet.”

Brigitte keek haar verbaasd aan. “Ik?” vroeg haar nicht toen.

“Ja.” Daisy keek somber voor zich uit. “Hij was degene die vanmorgen ruzie stond te maken met dat meisje. Je vond hem nog zo 'n stuk!”

“Dat was hij ook,” stamelde Brigitte beduusd. Ze kon zich voorstellen dat haar nicht hals over kop verliefd was geworden op de aantrekkelijke Gregor. “Was dat meisje zijn vriendin?” vroeg ze aan Daisy.

“Eerst dacht ik van wel, maar nu weet ik het niet meer.” Daisy zuchtte triest. “Hij zat de hele avond bij haar, maar is toch uiteindelijk alleen weggegaan. Ik weet echt niet meer wat ik ermee aan moet. Ik heb erg onaardig tegen hem gedaan toen hij naar me toe kwam en vroeg hoe het met me ging. Hij is dan ook beledigd weggegaan.”

“O, Daisy.” Brigitte schudde haar hoofd. “Dat was heel dom van je, maar ik kan me levendig voorstellen datje zo reageerde. Dat was

gewoon de teleurstelling omdat je je dat weerzien met hem zo heel anders had voorgesteld. Je reactie was alleen maar menselijk.”
Daisy liet het hoofd hangen. Ze zag het niet meer zitten.

HOOFDSTUK 7

Cécile was in alle staten toen Gregor haar zo plompverloren had laten zitten. Hoe haalde hij het in zijn hoofd? Zo'n streek had nog nooit iemand haar geleverd. Cécile was echter niet op haar achterhoofd gevallen. Ze had heel goed gezien hoe Gregors blik steeds afdwaalde naar dat ene meisje met het korte, donkere haar. Ook al gaf Daisy er geen enkele aanleiding toe, Cécile kon haar op dat moment wel villen. Ze had nu eenmaal haar zinnen op Gregor gezet en niets of niemand mocht daar tussenkomen. Ze zou haar zus Martine weleens laten zien dat zij net zo'n leuke vriend kon krijgen als zij. Cécile had totaal niet in de gaten dat ze doodgewoon jaloers was. Jaloers op Martine, die zo'n knappe en aardige vriend had getroffen en daardoor de vakantie op De Witte Hengst had afgezegd.

Cécile was haar leven lang al jaloers geweest op haar oudere zus. Martine bracht altijd hele horden vrienden en vriendinnen mee naar huis toen ze nog op de middelbare school zat en bij elk feestje werd ze uitgenodigd. Door haar opgewekte en zonnige natuur was Martine bij iedereen zeer geliefd. Dat stak Cécile ontzettend. Van dat gedweep met Martine werd ze af en toe ziek. Ook was Cécile jaloers op al de leuke spullen die Martine

kocht. Dit kon ze doen, omdat ze er voor dag en dauw met haar fiets op uit trok om kranten te gaan bezorgen. Cécile lag dan nog lekker in haar bed en draaide zich nog diverse keren om. “Kranten bezorgen,” had ze schamper tegen Martine gezegd, toen deze van haar baantje had verteld. “Kind, je bent niet goed wijs. In de winter vriezen je vingers eraf.”

Maar Martine had doorgezet en na verloop van tijd dreunde vanuit haar kamer de popmuziek uit een mooie compactdiscspeler en spaarde Martine door voor een racefiets. Ook kon Martine zich natuurlijk veel meer permitteren wat kleren betrof en als Cécile daar eens een opmerking over maakte, zei haar vader dat ze dan ook maar een baantje moest gaan zoeken als extra bijverdienste.

Cécile was toen met veel tegenzin gaan solliciteren naar een baantje voor de zaterdag op de slagersafdeling van een supermarkt. Ze had het drie zaterdagen volgehouden en toen had ze er al schoon genoeg van. Met die vervelende meiden kon ze niet opschieten. Die “vervelende meiden” waren echter dolblij toen Cécile haar biezen pakte.

Dit alles was alweer ruim een jaar geleden.

Cécile was met pijn en moeite geslaagd voor haar Mavodiploma en had werk gevonden als typiste op een groot kantoor. Ook dit werk beviel haar matig, maar ze had het geld hard nodig.

Kort nadat Gregor was weggegaan, ging ook Cécile naar haar kamer.

Als Gregor nu dacht dat hij van haar af was, had hij het helemaal mis. Ze sloeg de deur met een klap achter zich dicht.

Gregor was in gedachten verzonken naar het dorp teruggereden. Hij woonde in het centrum, in een huisje met slechts twee kamers en een piepklein tuintje, maar het beviel hem uitstekend. Hij had een tijdlang bij iemand op kamers gewoond, maar toen hem deze woning werd aangeboden, hoefde hij daar niet lang over na te denken.

Moppie, de dikke, rode kater die sinds enkele weken zijn huisgenoot was, streek spinnend langs zijn benen toen Gregor de woonkamer binnenkwam en het licht aandeed. Op een goede dag was Moppie komen aanlopen en hij was niet meer weggegaan.

Gregor, die eigenlijk helemaal niet zo van katten hield, zou zijn trouwe maatje nu niet meer willen missen. Het was gezellig als iemand je begroette wanneer je thuiskwam, ook al was het maar een kat. “Ha, Mops, ouwe jongen,” zei Gregor enthousiast en hij liet zich met een pilsje voor de televisie zakken. Omdat zijn gedachten steeds bij Daisy waren, drong er niet veel tot hem door. Waarom deed Daisy toch zo onaardig? vroeg hij zich telkens af. Ze waren toch als vrienden uit elkaar gegaan en hadden toch een geweldige avond samen doorgebracht? Gregor begreep er niets van, maar één ding wist hij zeker; als hij Cécile niet snel van zich afschudde, dan stond hij niet voor zichzelf in. Hij vond haar oervervelend en

opdringerig. Zou Daisy nog in de discotheek zijn of werd ze nu misschien naar haar kamer gebracht door die... Gregor wilde daar maar liever niet aan denken... Dat was onmogelijk, ze hoorde toch bij hem!

Daisy werd de volgende ochtend wakker van boomtakken die tegen het raam zwiepten. Ze schoof het gordijn opzij en zag dat het regende. En niet zo'n klein beetje ook; het water kwam met bakken uit de hemel en kletterde op de binnenplaats.

“Regent het?” vroeg Brigitte slaperig.

“Hoe kom je erbij?” zei Daisy spottend. “Meid, het is een complete wolkbreuk!”

“O...” Brigitte was niet erg onder de indruk. Het was pas zeven uur, zag ze op haar horloge. Ze bleef nog lekker even liggen.

Daisy kon niet meer slapen. Ze moest steeds aan de vorige avond denken. Ze wist dat ze Gregor de komende dagen niet zou kunnen ontlopen, dus ze zou het moeilijk genoeg krijgen. Zuchtend kwam ze uit bed, ze zocht haar toiletpullen bij elkaar en verdween richting douche. Zo vroeg in de ochtend was het daar altijd rustig en hoefde je niet te wachten.

Onder de douche spoelde ze alle gedachten die haar dwarszaten van zich af. Ze moest niet bij de pakken gaan neerzitten, tenslotte was dit niet het einde van de wereld. En Brigitte had recht op een

prettige vakantie zonder een chagrijnige nicht die om het minste of geringste in tranen uitbarstte.

Het kwam eigenlijk goed uit dat het niet zulk mooi weer was, want Daisy was toch van plan te gaan koffiedrinken bij Flip. Brigitte zou ook wel meegaan, want vanwege de regen zou er niet worden gereden en andere activiteiten konden ze nu ook wel vergeten. Daisy was benieuwd hoe Flip zou reageren als hij haar ineens voor zijn neus zag staan. Hij wist van Sabina dat ze weer naar De Witte Hengst zou gaan, maar hij was vast vergeten wanneer dat precies was.

Toen Brigitte Daisy's plannen voor die ochtend hoorde, voelde ze er wel wat voor om mee te gaan. “Wat moet ik hier in mijn eentje?” vroeg ze. “Kom, laten we meteen gaan. Ik heb ontzettend veel zin in die appelpunt waar je het over had.”

Ze gingen met de auto, want fietsen was nu geen doen. Het was nog altijd een paar kilometer rijden naar het dorp en ze zouden doorweekt zijn als ze daar aankwamen.

“Ik heb die Gregor van je vanmorgen niet bij het ontbijt gezien,” merkte Brigitte onderweg op.

“Hij heeft onregelmatige diensten,” wist Daisy zich te herinneren. “En laten we het vanmorgen alsjeblieft niet over Gregor hebben,” liet ze erop volgen. “Ik heb besloten onze vakantie niet te laten verknallen door een mislukte ontmoeting.”

“Hoort, zegt het voort,” antwoordde Brigitte zedig en ze schoten allebei in de lach.

Op twee oude mannetjes na, die met een kop koffie en een dikke sigaar in de hoek van het restaurant zaten, was het uitgestorven in De Koperen Ketel.

Meteen toen Daisy en Brigitte binnenkwamen, doken Flip en zijn zus Astrid als haviken op hen af. Zij wisten inmiddels van Sabina dat Daisy en haar nicht op de Witte Hengst waren.

“Ik was het eerst,” riep Astrid. “Hoepel op, Flip!”

“Hé, Daisy!” riep Flip. “Meid, wat ben jij veranderd. Het is maar goed dat Sabina me een gedetailleerde beschrijving van jullie heeft gegeven, anders had ik je nooit herkend. Hoe is het met je?” Hij kuste haar spontaan op de wangen en stelde zich toen voor aan Brigitte.

Astrid maakte ook kennis met haar en schudde Daisy de hand. “Wat een vreselijk weer opeens, vind je ook niet?” zei ze. “De klanten blijven allemaal weg en Flip en ik staan maar een beetje duimen te draaien.”

“Vanmiddag wordt het weer mooi,” wist Flip te vertellen. “Dat heb ik net op de radio gehoord. En dan loop je weer te zeuren dat je het zo druk hebt.”

Astrid stak haar tong uit en ging toen naar de twee oude mannetjes, die haar hadden gewenkt.

“Gaan jullie zitten,” zei Flip gastvrij. “Dan haal ik verse koffie, want ik neem aan dat jullie daarvoor kwamen.”

“Allereerst kwamen we natuurlijk om jouw onweerstaanbare gezicht weer eens te zien,” grijnsde Daisy. “Maar ook voor de koffie, ja.”

“En de appelpunt,” vulde Brigitte snel aan, want er kwam een heerlijke geur uit de keuken.

“Dat is het werk van mijn moeder,” lachte Flip toen Brigitte daar een opmerking over maakte. “Die is allerlei lekkers aan het bakken.”

“Ja, schiet nu maar op,” drong Daisy aan. “Het water loopt me al in de mond.” Lachend liep Flip weg.

“Dus dat is nu de uitverkorene van Sabina,” merkte Brigitte op toen Flip buiten gehoorsafstand was. “Hij lijkt me hartstikke aardig en ze passen, wat haarkleur betreft, prima bij elkaar, vind je ook niet?”

Daisy lachte. Sabina had haar rode haar altijd verfoeid, tot ze Flip ontmoette en verliefd op hem werd. Die had bijna nog roder haar dan zichzelf. “Flip is een schat,” beaamde ze. “Sabien heeft het echt met hem getroffen. En dan te bedenken dat ze hem eerst niet kon uitstaan.”

“Ach, zo gaat het vaak,” mijmerde Brigitte. “Ik vond Ernst in het begin ook een pedante kwal.”

“Echt?” gierde Daisy. “Arme Ernst!”

“Wat arme Ernst?” stoof Brigitte op. “Hij deed echt zo uit de hoogte, dat het gewoonweg irritant was. Later begreep ik dat hij het

alleen maar deed om zijn verlegenheid te verbergen, want na vele ijskoude blikken van mijn kant trok hij de stoute schoenen aan en bekende hij me dat hij verliefd op me was. Heus, Daisy, ik viel om van verbazing. Ik dacht werkelijk dat hij me onuitstaanbaar vond.”

“Zo zie je maar weer,” grinnikte Daisy en ze zag Flip inmiddels aankomen met een groot blad met koffie en appelpunten.

“De appelpunten zijn nog warm,” berichtte Flip. “En speciaal voor jullie heb ik er een toefje slagroom op gedaan.”

“Een toefje noemt hij dat!” riep Daisy. “Daar gaat mijn lijn.”

“Dan eet je vanmiddag maar wat minder,” vond Brigitte.

“Van dat beetje slagroom zul je heus geen kilos aankomen, hoor. Vooruit, eet op, anders beledig je Flip. De arme jongen denkt je te verwennen, maar jij gaat zeuren over je lijn.”

Daisy protesteerde niet meer en liet zich de appelpunt goed smaken. Ze bleven nog een uurtje in het restaurant zitten, want Astrid en Flip hadden toch niet veel te doen.

Astrid wilde van alles weten over de discotheek van De Hengst, waar ze tot heden nog nooit was geweest.

Brigitte en Daisy namen hartelijk afscheid van Flip en zijn zus.

“We zien jullie zaterdag wel,” zei Flip. “Als Sabina tenminste niet weer in de verkeerde trein stapt. Dat overkomt haar nogal eens.”

“Het wordt tijd dat ze haar rijbewijs haalt,” vond Daisy.

“Zeg dat maar niet tegen haar,” lachte Flip. “Je weet dat ze al drie keer is gezakt, zodat het een nogal teer onderwerp is.”

“Ik houd mijn mond,” beloofde Daisy. “Tot zaterdag, Flip.”

Het was opgehouden met regenen, hoewel er nog een stevige wind stond. De zon deed verwoede pogingen door het wolkendek heen te komen.

“Gelukkig,” zuchtte Brigitte. “Want ik had het zonde gevonden als we de hele dag binnen hadden moeten blijven.”

“Dan wordt het programma aangepast,” wist Daisy te vertellen.

“Bingo in de recreatiezaal of zwemwedstrijden in het zwembad.”

“Ja, dat kan wel zijn,” vond Brigitte. “Maar je zit dan toch binnen en ik wil graag elke dag paardrijden.”

“Dat zal vanmiddag wel doorgaan,” zei Daisy. “Als het tenminste droog blijft.”

Bij het hotel waren weer een paar nieuwe gasten aangekomen, onder wie een lange, gebruinde, knappe man, die openlijk naar Daisy staarde toen hij haar langs de receptie zag lopen.

“Dais, je hebt sjans,” giebelde Brigitte ondeugend. “En niet eens met een lelijkerd.”

“Wat zeg je?” Daisy stond op het mededelingenbord te kijken en had niets gehoord of gezien.

“Dat je sjans had,” herhaalde Brigitte ongeduldig. “Kijk dan, jò! Die knappe donkere met die kakibroek en dat spijkerjasje.”

Daisy draaide zich om en ontmoette twee intens donkere ogen. Ze keek snel een andere kant op en het rood vloog haar naar de wangen. “Je bloost,” plaagde Brigitte, terwijl ze haar nichtje achterna holde, die koers had gezet naar de trap. “Wat loop je nou te rennen?”

“Ja, wat dacht je?” vroeg Daisy boos. “Als je had gezien hoe die knul me stond aan te staren. De... de snoeperd.”

Brigitte liet zich hikkend van de lach tegen de trapleuning vallen. “Ik kom niet meer bij,” brulde ze. “Wat maak je je nou toch druk? Je moet juist blij zijn dat je in de smaak valt.”

“O, o, wat ben ik blij,” mompelde Daisy en ze liep met flinke passen naar boven. Wat kon haar die man schelen? Ze wilde Gregor en niemand anders.

HOOFDSTUK 8

Edith trof Yoran in de stallen. Natuurlijk, dacht ze glimlachend, waar zou hij anders moeten zijn. Yoran was nu eenmaal idolaat van paarden, net als David. De dieren zagen er dan ook stuk voor stuk uit om door een ringetje te halen.

In drukke tijden werden David en Yoran bijgestaan door Johannes. Die had vroeger voor de paarden gezorgd, maar hij had er om gezondheidsredenen mee moeten ophouden. Johannes was dan ook al in de zeventig. Nu hielp hij tot zijn vreugde nog af en toe op De Witte Hengst en zo waren beide partijen tevreden.

“Hai.” begroette Yoran zijn vriendin en hij kustte haar. “Heb je me ergens voor nodig?”

“Katinka belde zojuist,” vertelde Edith. “Ze vertrekt volgende week naar Amerika en ze wil dit weekend een soort af scheidsavondje geven. Ze vroeg of wij ook kwamen.”

“Natuurlijk,” antwoordde Yoran meteen. “Ik zal me daar niet aanwezig zijn op het afscheidsfeestje van mijn zus. We hebben toch geen andere afspraken?”

Edith schudde haar blonde hoofd. “Niet dat ik weet. Dus ik kan zeggen dat we van de partij zijn?” “Uiteraard,” knikte Yoran.

Edith liep terug over de binnenplaats en zag nog net hoe Gregor uit

zijn auto stapte. Ja, natuurlijk, hij had avonddienst en dat betekende dat hij voor het avondeten moest zorgen en bardienst had in de discotheek. “Hallo,” riep Edith. terwijl ze naar hem toeliep. “Al nieuws op het liefdesfront?”

“Schei uit,” zuchtte Gregor. “Ik geloof dat ik het maar opgeef. Ik heb gisteravond gezien dat ze zich best amuseert zonder mij.”

Edith gaf hem een por. “Niet nu al opgeven, hè?” zei ze streng. “Die Daisy heeft gewoon nog een duwtje in de rug nodig. Volgens mij dacht ze dat Cécile bij je hoorde.”

Gregor keek haar aan. “Zou je denken?” vroeg hij onzeker.

“Vast,” knikte Edith, hoewel ze dat helemaal niet zeker wist. Ze wilde gewoonweg niet dat Gregor zijn pogingen Daisy voor zich te winnen al zou opgeven.

Gregors gezicht betrok. “Vanavond heb ik bardienst,” zei hij nors.

“Dus ik krijg geen kans om haar nog te spreken.”

“Ik los je wel af,” bood Edith aan. “Als je maar niet uren wegblijft.”

“Je bent een schat,” zei Gregor. “Dank je wel, Edith.”

“Ach, zo ben ik nu eenmaal,” antwoordde Edith bescheiden.

Claudia en David hadden ook een onderonsje.

“Yoran en ik gaan vanavond op paardenjacht,” zei David. “Heb je zin om mee te gaan?”

“Ik ga met Edith naar de discotheek,” antwoordde Claudia. “Maar ik ben ervan overtuigd dat jullie het zonder ons ook wel zullen

rooien. Heb je die adressen van meneer Bianchi gekregen?”

David knikte en klopte op zijn borstzakje. “Ik hoop dat we slagen,” zei hij. “Want een paard voor De Witte Hengst moet wel aan de nodige eisen voldoen.”

“Nou, ik ben benieuwd waarmee jullie terugkomen,” zei Claudia. “Hangen jullie de trailer gelijk achter de auto?”

“Ja, dat was wel de bedoeling,” knikte David. “Yoran en ik willen dat nieuwe paard snel inwerken, zodat het zo vlug mogelijk mee kan op de buitenritten. 's Zomers komen we toch al paarden te kort.”

“Jullie willen van de zomer toch tweemaal per dag een buitenrit gaan maken?” vroeg Claudia.

“Ja, anders komt niet iedereen aan bod,” zei David. “Yoran gaat dan de ochtendritten verzorgen en ik neem de middagritten voor mijn rekening, maar dat is allemaal nog zo ver weg.”

“Je zult zien,” zei Claudia wijs, “dat het weer zomer is voor je er erg in hebt.”

Daisy en Brigitte waren opgelucht dat de buitenrit toch doorging en ze hadden zich er dan ook meteen voor opgegeven.

Gelukkig had Brigitte niet zo'n vreselijke spierpijn meer en ze hoopte maar dat ze vanavond niet weer zo stijf als een plank zou zijn, zodat Daisy er weer alleen op uit moest.

Tijdens het avondeten observeerde ze Gregor. Het was zelfbediening en hij stond achter het buffet koffie en thee te schenken.

Cécile zat moederziel alleen aan een tafeltje en de blik in haar ogen voorspelde niet veel goeds.

De maaltijd kon Daisy niet kort genoeg duren. Brigitte had net de laatste hap achter haar kiezen toen Daisy haar meesleepte naar boven. “Stel je niet zo aan,” zei Brigitte tegen haar nichtje. “Hij bekéék je niet!”

“Dat zou ik niet eens willen,” antwoordde Daisy vinnig, maar het tegendeel was waar. Zou ze het echt bij Gregor hebben verbruid? Ach wat, verbruid... Met die knappe meid in de buurt had ze toch geen enkele kans.

De onbekende jongeman van vanmiddag had wel constant opvallend haar kant op zitten kijken, hoewel hij met een paar luidruchtige vrienden was.

Op hun kamer aangeland vroeg Daisy: “En, heb je nog last van spierpijn? Ik voel er namelijk weinig voor alleen naar de disco te gaan. Ik ben er haast zeker van dat ik die knul vanavond achter me aan krijg.”

“Alsof die zich door mij zou laten weerhouden,” grinnikte Brigitte. “Maar om je vraag te beantwoorden... nee, de spierpijn is niet zo erg vandaag, dus ik ga mee om je te beschermen.” Ze giechelde en Daisy gooide een kussen naar haar hoofd.

“Ik stuur hem wel door naar jou,” dreigde ze. “En ik zeg dat ik ben getrouwd of zoiets.”

“Ja, dat gelooft hij vast,” antwoordde Brigitte schamper. “Waar is je man dan?”

“Eh... ziek of zo, weet ik veel.” Daisy haalde haar schouders op.

“Het gaat hem toch helemaal mets aan waar mijn man is?”

“En een trouwring heb je ook al niet,” grinnikte Brigitte en Daisy riep: “Ja, stop maar! Ik geloof dat het toch niet zo'n goed plan is. Nou ja, we zien wel. Misschien vindt hij bij nader inzien een mooie, langharige blondine wel leuker.”

“Dan moeten die er vanavond wel zijn,” zei Brigitte. “We kunnen hem ook naar die meid van Gregor sturen.”

“Praat me niet van dat kind,” verzocht Daisy en ze begon met stevige halen haar korte haren te borstelen. Ondertussen kwam er een plannetje bij haar op. Waarom zou ze niet ingaan op de avances van de onbekende jongeman? En dan eens afwachten hoe Gregor zou reageren. Deed het hem niets, dan wist ze meteen waar ze met hem aan toe was. Deed het hem wel wat, dan zou hij vast wel op de een of andere manier zijn ongenoegen laten blijken.

David en Yoran waren net vertrokken. Edith zat op haar gemak bij Claudia koffie te drinken. Het was bijna negen uur en ze stonden op het punt naar de discotheek te gaan.

“Valt het niet op dat we de laatste dagen zoveel in de disco zijn?” vroeg Claudia, terwijl ze haar ogen opmaakte met mosgroene oogschaduw van Edith.

“Wat bedoel je?” wilde Edith weten. “Mogen wij als personeel dan geen lol maken? Bovendien heb ik Gregor beloofd dat ik voor hem zou inspringen als dat nodig mocht zijn.”

“Gelukkig zijn jullie weer vrienden,” zei Claudia.

Edith knikte. Ja, daar was zij ook wel blij om. Tenslotte moesten ze op De Witte Hengst allemaal nauw met elkaar samenwerken. “Ben je nu nog niet klaar met die oogschaduw?” vroeg ze aan Claudia.

“Schiet op, anders hebben we straks geen plaatsje aan de bar.”

“Ik ben al klaar,” antwoordde Claudia en ze deed met een klap het doosje dicht.

Daisy en Brigitte kwamen de discotheek binnen en meteen zag Daisy dat Gregor achter de bar stond. Ook dat nog, dacht ze.

Vanavond moest Brigitte de drankjes maar bestellen. Natuurlijk was haar concurrente ook aanwezig en ze zat, hoe kon het ook anders, aan de bar. Daisy was er inmiddels achter gekomen dat het meisje Cécile heette. Ze had nog nooit een woord met haar gewisseld, maar toch mocht ze haar niet. Dat kwam waarschijnlijk ook door het feit dat ze haar voortdurend kille blikken toewierp. Ze had haar toch niets misdaan? Per slot van rekening had ze maar een paar woorden met Gregor gewisseld, meer niet.

“Hij heeft bardienst.” fluisterde Brigitte naast haar.

“Ik heb het gezien,” antwoordde Daisy. “Kom, laten we daar gaan zitten. Ik heb geen zin de hele avond door die Cécile te worden

bekeken. Wat een vervelend kind is dat. zeg.”

Brigitte zei maar niets. Daisy was natuurlijk jaloers op Cécile, al snapte ze niet waarom, want ook zij vond het bepaald geen sympathiek meisje.

“Ga jij wat te drinken halen?” Daisy keek haar nicht smekend aan. Deze grijnsde. “Ik denk dat ik de hele avond de klos ben of heb ik het mis?” vroeg ze plagend.

“Als je dat zou willen doen, zal ik je eeuwig dankbaar blijven,” antwoordde Daisy.

Brigitte was nog niet weg of Daisy zag Claudia en Edith binnenkomen. Ze vond het leuk dat die twee zo enthousiast meededen met alle activiteiten.

Brigitte kwam terug met de drankjes.

“Dank je.” zei Daisy. “Zei hij nog wat?”

“Hij vroeg alleen of ik een vriendin van je was,” antwoordde Brigitte. “Dus heb ik hem verteld dat we nichtjes waren. Waarom zou hij dat vragen als het hem niet interesseerde?”

Daisy haalde haar schouders op. Ze wist het ook niet.

Even later werd Brigitte ten dans gevraagd en bleef Daisy alleen achter. Ze besloot de stoute schoenen aan te trekken en zelf iets te drinken te halen. Ze moest zich tenslotte niet aanstellen en bovendien stond er buiten Gregor nog iemand anders achter de bar. Ze stond op en wilde naar de bar lopen, maar ze werd bij de

schouders gepakt en een donkere stem zei: “Hallo, ik ben Paul. Wil je met me dansen?”

Geschrokken keek Daisy op en ze zag het donkere, knappe gezicht van de onbekende jongeman die die middag bij de balie had gestaan. Hoewel Daisy erop was voorbereid dat hij contact met haar zou zoeken, schrok ze toch wel even. “Eh... dansen?” stotterde ze onhandig.

Paul knikte. “Of heb je geen zin? We kunnen ook gewoon gaan zitten en wat praten als je dat liever doet. Hoe heet je eigenlijk?” “Daisy,” antwoordde ze, met een blik op de bar. Ze zag dat Gregor met een grimmig gezicht het tafereel stond te bekijken. Hij had gezien hoe Daisy was opgestaan om naar de bar toe te komen en had gedacht dat dit zijn kans was. Maar nu moest die vervelende vent haar zo nodig aanspreken. Gregor was woedend.

“Daisy...” Paul sprak de woorden uit alsof hij een gedicht wilde gaan opzeggen en Daisy moest daar inwendig wel om lachen. Ze had een eersteklas charmeur aan de haak geslagen, dat stond vast, maar ze had zich nu eenmaal voorgenomen Gregor jaloers te maken en Paul kon haar daar prima bij helpen.

“En... mijn madeliefje, wil je een dansje met me wagen? Je vriendin is ook op de dansvloer, zie ik.”

“Mijn nicht,” verbeterde Daisy. “En natuurlijk wil ik met je dansen, want daar ben ik dol op!” voegde ze er schalks aan toe.

HOOFDSTUK 9

Galant leidde Paul Daisy naar de dansvloer, waar Brigitte zwijmelde in de armen van een lange, blonde jongen.

Toen ze Daisy ontdekte, sperde Brigitte haar ogen breed open. Ze ving de blik van haar nicht op, die naar haar knipoogde. Brigitte begreep de wenk en gluurde naar Gregor, die met een gezicht als een oorwurm achter de bar stond.

Edith had het ook gezien. Die arme Gregor, dacht ze. Wat moest hij zich miserabel voelen. Maar Daisy was nogal populair bij de jongens en dat vond ze wel amusant. Gregor was tenslotte wat meisjes betrof, altijd verwend geweest. Een tijdlang was hij de Don Juan van De Hengst geweest, tot David een hartig woordje met hem had gesproken, omdat hij het echt te bont maakte. De laatste maanden had Gregor zich dan ook netjes gedragen. Daar waren zijn gevoelens voor Daisy vast van invloed op geweest, vermoedde Edith. Want als je verliefd was, dan dacht je aan niemand anders, dat wist ze zelf maar al te goed.

Toen deed zich eindelijk een kans voor en Edith greep die meteen. Cécile werd door iemand ten dans gevraagd en Daisy en Paul hielden er net mee op. Edith sprong op en rende op Gregor af.

“Vooruit, jò!” spoorde ze hem aan. “Grijp je kans. Ik neem het wel

even van je over.”

Gregor aarzelde geen seconde. Nog voor Paul naast Daisy zat, stond hij naast hun tafeltje. “Dansen, Daisy?” vroeg hij, maar daar stak Paul een stokje voor.

“Zeg, eh... ga even glazen wassen,” zei hij uit de hoogte. “Daisy is vanavond met mij.” En voordat Daisy de kans kreeg wat te zeggen, had hij Gregor weggewerkt.

Daisy was zierend. “Wat bezielt jou?” riep ze uit. “Ik ben je eigendom niet. Hij wilde alleen maar met me dansen.”

“Ja. ja. en dan zie ik je nooit meer terug,” knikte Paul. “En...”

Maar Daisy was woedend opgestaan en verliet de zaal, zonder zich om Brigitte te bekommeren, die nog op de dansvloer was. Ze haalde boven haar jas en ging naar buiten. Ze kwam bij de verlaten stallen en aaide een paar paarden over de neus. Dit liep helemaal mis, dacht ze verdrietig. Ik heb zin om naar huis te gaan.

“Daisy, Daisy!” hoorde ze opeens roepen.

Toen ze zich omdraaide, zag ze Edith staan.

“Wat ga je doen?” wilde Edith weten. “Brigitte was bang dat je overstuur was.”

“Zo erg is het niet.” Daisy liet zich met een mistroostig gebaar op een strobaal zakken. “Maar ik zie het even niet zitten. Laat me maar alleen. Ik ben geen prettig gezelschap, vrees ik.”

Edith ging naast haar zitten. Ze trok een strootje uit de baal en

begon daarmee te spelen. “Het is Gregor, hè?” zei ze toen. Daisy deed geen poging het te ontkennen. “En dan te bedenken dat ik eigenlijk alleen maar voor hem weer naar De Witte Hengst ben gekomen,” barstte ze opeens uit. “O, dank je wel,” zei Edith droog.

Daisy antwoordde haastig: “Zo bedoel ik het natuurlijk niet, Edith. Het is hier hartstikke leuk, echt. Maar zo snel achter elkaar ben ik nog nooit op vakantie geweest. Ik weet niet wat me bezielde. Gregor en ik hebben maar één fijne avond samen gehad en ik had me zoveel van het weerzien voorgesteld. Ik had alleen niet op die Cécile gerekend.”

“Gregor heeft niets met Cécile.” zei Edith vlug. “Ze is gewoon een gast.”

“Dat ben ik ook,” bracht Daisy haar in herinnering. „Zal ik je eens wat vertellen?” Edith sloeg haar armen om haar knieën. “Je moet me beloven dat je niets tegen Gregor zegt, want hij heeft het me zo'n beetje in vertrouwen verteld. Maar nu vind ik het tijd om je ervan op de hoogte te brengen. Kijk, Gregor is al een hele tijd niet te genieten geweest. Niemand snapte er wat van. Jantien niet, Claudia niet en ik ook niet. Gregor was altijd nogal een levensgenieter. Veel meisjes en zo, maar nooit iets vast. Tot hij me op een dag vertelde dat hij verliefd was...”

Daisy's ogen werden van ontzetting zo groot als schoteltjes. Dus dat

was het. Hij was verliefd geworden!

“Verliefd op jou,” hoorde ze Edith toen zeggen.

Daisy staarde haar ongelovig aan. “Echt, Edith, je hoeft me niets op de mouw te spelden,” zei ze een beetje gepikeerd. Het was aardig van Edith dat ze haar wilde helpen, maar dat ze leugens vertelde, was wat overdreven.

“Ik vertel geen onzin!” riep Edith uit. “Wat denk je wel van me, Daisy? Dat zou de zaak alleen maar kwaad doen. Nee, ik vertel je de zuivere waarheid. Al weken liep meneer Gregor aan jou te denken en had hij spijt als haren op zijn hoofd dat hij je niet om je adres had gevraagd. Hij is nog bij mij geweest om erachter te komen waar je woonde, maar hij wist je achternaam niet, daarom kon ik hem ook niet verder helpen. Bovendien waren we allebei de namen van je vriendinnen vergeten, dus dat bracht ons ook niet veel verder. Er komen in de zomer zoveel verschillende gasten, dat we al blij zijn als we er een of twee namen van kunnen onthouden. Claudia wilde hij er niet in mengen, omdat David hem wat vrouwen betreft eens goed de les had gelezen.” Edith gaf zo'n ruk aan het strootje, dat het brak. “Nou ja, toen het ernaar uitzag dat er toch geen schot in de situatie kwam, besloot hij jou maar uit zijn hoofd te zetten. Net op dat moment liep hij Cécile tegen het lijf. Het had verder niets te betekenen, maar Cécile denkt daar duidelijk anders over. Ze laat Gregor geen moment met rust. Afijn, dat heb je met eigen ogen

kunnen zien.”

“Misschien heeft hij dat er zelf wel naar gemaakt,” zei Daisy schouderophalend. “Het is toch niet moeilijk om tegen iemand te zeggen dat je niets in hem of haar ziet?”

“Normaal gesproken is dat ook zo,” moest Edith toegeven. “Maar die Cécile is een volhoudster. Ze is natuurlijk verliefd geworden op Gregor, dus eigenlijk is het een beetje zielig, maar om je nu zo op te dringen... Dus, Daisy, je hebt nog kansen genoeg, als je ze tenminste goed benut,” eindigde ze lachend.

“Als je denkt dat ik de strijd aanbind met Cécile, heb je het mis,” gaf Daisy haar te verstaan.

“Nu ben je onredelijk,” vond Edith. “Want de arme Gregor deed daarnet een verwoede poging je aandacht te trekken, maar toen kreeg hij die bullebak op zijn nek.”

“Paul,” zei Daisy gedachteloos. “Ja, daarom ben ik ook kwaad weggegaan. O, Edith, ik weet het gewoon niet meer. Ik heb er zelfs aan lopen denken maar weer naar huis te gaan.”

“Ben je mal,” antwoordde Edith laconiek en ze sloeg Daisy vriendschappelijk op haar schouder. “Ik heb het nagekeken, maar Cécile vertrekt over een aantal dagen. En wat jij met die Paul doet, laat ik aan jou over... succes!”

Toen was ze verdwenen, een verbaasde Daisy achterlatend. Toch was die blij dat Edith zich de moeite had getroost haar achterna te

komen, want nu wist Daisy tenminste dat er niets was tussen Gregor en Cécile. Zou er dan toch nog een kansje inzitten dat ze hem alleen te spreken kreeg?

Het was al laat toen David en Yoran terugkwamen op De Witte Hengst. Ze werden opgewacht door Claudia en Edith, die allebei ontzettend benieuwd waren of er een nieuw paard in de trailer stond.

“Nou?” vroeg Claudia.

“En?” wilde Edith weten.

“Kom maar mee, nieuwsgierige Aagjes,” lachte Yoran. “Hij staat nog in de trailer.” “Het is dus een hij,” knikte Edith.

“Een ruïn, ja,” antwoordde David. “Je weet dat hengsten te onhandelbaar zijn, anders hadden Yoran en ik vast gezocht tot we een witte hadden gevonden. Dat zou mooie reclame voor ons hotel zijn.”

“Nu is het dus een witte ruïn geworden,” vulde Yoran aan. “Maar niettemin een prachtexemplaar.” Zijn ogen schitterden en de meisjes werden nu toch wel erg nieuwsgierig.

“Kom gauw mee, dan kunnen jullie hem bewonderen,” stelde David voor.

Yoran opende de klep van de trailer en samen leidden ze het nieuwe paard naar buiten. Het briede een paar keer en schudde met zijn fiere hoofd. Claudia en Edith waren meteen verkocht.

“Wat een schoonheid,” fluisterde Edith en ook Claudia was duidelijk onder de indruk.

“Hoe heet hij?” wilde ze weten, maar David zei: “Hij komt van een boerderij en daar werd hij gewoon Witje genoemd, maar Yoran en ik vinden dat we hem een nieuwe naam moeten geven.”

“We schrijven onder de gasten een kleine wedstrijd uit en wie de leukste naam bedenkt, krijgt een etentje aangeboden,” opperde Edith.

“Ja, dat is een goed idee,” vond Claudia en ze streek de fluweelzachte neus van het paard. Nee, Witje was geen naam voor een paard als dit.

“Hebben jullie die box nog in orde gebracht?” vroeg Yoran toen.

“Wat dacht je, natuurlijk,” antwoordde Edith. “Hooi, stro, water en bix, alles staat al klaar voor meneer.” Ze wilde zo snel als dat mogelijk was een ritje op hem gaan maken. “Hoe oud is hij?”

“Vijf jaar en compleet zadelmak,” wist Yoran te vertellen. “Hij werd als rijpaard gebruikt door een van de dochters van de boer. Maar die ging in het buitenland werken, dus had ze geen tijd meer voor Witje. Ze verzekerden ons dat het dier door en door betrouwbaar is en geen rare kuren heeft, zolang het maar goed wordt behandeld.”

“Dan ben je hier op het juiste adres, jonkie,” lachte Claudia tegen het paard.

HOOFDSTUK 10

Er gingen een paar dagen voorbij waarin weinig spectaculairs gebeurde. De situatie Gregor-Daisy bleef ongewijzigd, want Gregor had een paar vrije dagen en zodoende kwam het maar niet tot een treffen.

Daisy probeerde Gregor uit haar hoofd te zetten door veel te zwemmen, te midgetgolfen en paard te rijden.

Nu was het zaterdagochtend en de beide meisjes hadden net een douche genomen.

“Hoe laat zouden Flip en Sabina komen?” vroeg Brigitte aan Daisy.

“Dat weet je met Sabien maar nooit,” lachte Daisy. “Je hoorde toch wat Flip zei? Soms stapt ze doodleuk in de verkeerde trein.

Misschien komt ze pas vanmiddag opdagen.”

Dat bleek echter mee te vallen. Sabina was in de goede trein gestapt en tegen elf uur stonden Flip en zij voor de deur van Brigitte en Daisy.

“Daar zijn we dan,” riep Sabina uitgelaten en ze kuste Daisy op beide wangen. “Begon je al te wanhopen, Dais?”

“Dat heb ik wel afgeleerd,” antwoordde deze droog. “Ik had al tegen Brigitte gezegd dat we je waarschijnlijk vanmiddag wel zouden zien verschijnen. Flip had namelijk gezegd...”

Ze kwam niet verder omdat Sabina Flip een por gaf en riep: “Heb je weer over me lopen roddelen? O, die jongen kan ook geen moment zijn grote mond houden. Ja, ik ben inderdaad een keer in de verkeerde trein gestapt,” gaf ze toe. “Maar dat was een van de eerste keren dat ik naar Flip toeging, dus zo'n ramp was dat nu ook weer niet. Nu zegt hij tegen iedereen die het horen wil, dat ik zo verstrooid ben.”

Daisy grinnikte. Het opgewekte gebabbel van Sabina maakte haar hele dag goed.

“Wat gaan we doen vandaag?” vroeg Flip. “Wat dachten jullie van een strandwandeling of iets dergelijks? Of willen jullie liever hier blijven?”

“Hè, nee, een strandwandeling lijkt me enig,” zei Brigitte snel.

“Mij ook,” antwoordde Sabina. “Even lekker uitwaaien. En jij, Daisy?”

“Heb ik nog keus?” lachte deze. “Oké, een strandwandeling, mij best.”

Ze gingen met Flips auto. Hij had pas een nieuwe gekocht en ze pasten daar gemakkelijk in. Bij De Koperen Ketel haalde Flip eerst nog wat proviand op, zodat ze onderweg iets te eten hadden.

“Ik ben blij dat mijn moeder niet van die heerlijke dingen bakt,” merkte Daisy op, “want dan zou ik binnen de kortste keren weer zo rond zijn als een ton.”

“Onzin,” vond Sabina. “Je bent nooit echt dik geweest, Daisy. Een beetje mollig, dat was alles. En als je een beetje let op watje eet, blijf je heus wel op gewicht.”

“We zouden het niet meer over die lijn hebben,” zei Brigitte.

“Dat heb je beloofd, Daisy.”

“Oké, ik houd mijn mond al,” zei Daisy snel.

Er stond een stevige bries aan het strand, maar dat mocht de pret niet drukken. Ze amuseerden zich kostelijk en na een lange wandeling aten ze patat in een gezellig eethuisje aan de boulevard.

“Wat een wind.” Sabina trachtte haar haardos enigszins te fatsoeneren, maar Flip maakte er direct weer een warboel van, door er met zijn handen doorheen te woelen.

“Maar het was wel leuk,” vond Brigitte. “Ik heb echt genoten.” Daisy had het ook fijn gevonden. Ze betrapte zichzelf erop dat ze al een hele tijd niet meer aan Gregor had gedacht.

De middag ging natuurlijk veel te snel voorbij en met tegenzin keerden ze terug.

Daisy veronderstelde dat Flip en Sabina nog een paar uur samen wilden doorbrengen en voor De Witte Hengst namen ze afscheid van hen.

“Nog een prettige vakantie verder en ik zie je wel weer als je thuis bent,” lachte Sabina.

“Reken maar,” grijnsde Daisy.

Op de binnenplaats was het een drukte van jewelste, want er werd een groot, verpakt voorwerp met een takelwagen naast de waterput neergezet.

“Wat zijn ze daar nu aan het doen?” vroeg Brigitte.

“O, dat is waarschijnlijk dat beeld,” herinnerde Daisy zich. “Je weet toch dat er volgende week een beeld van een witte hengst wordt onthuld?”

“Gunst, dat is waar ook,” knikte Brigitte. “Ik ben benieuwd hoe het eruitziet.”

Het beeld zat echter zo stevig dichtgepakt, dat dit nog een paar dagen een verrassing zou blijven. Zelfs Claudia en David hadden niet gezien wat er onder het plastic zat.

“Zullen we vanavond stiekem gaan kijken?” stelde Claudia David voor.

Die wilde daar niets van weten. “Dan is de lol eraf,” vond hij. “Laten we maar wachten tot maandag. Heb je trouwens tegen Jantien gezegd dat ze voor die dag wat extra's klaarmaakt? Het is tenslotte een feestdag en de plaatselijke krant komt ook nog foto's maken.”

“Mooi, allemaal gratis reclame,” antwoordde Claudia tevreden. Ze keek over haar schouder naar het verpakte beeld. Ze was toch wel erg nieuwsgierig wat die beeldhouwer ervan had gebrouwen. Ze slaakte een diepe zucht en ging weer aan het werk.

Yoran en Edith hadden het weekend vrijaf. Ze zouden 's avonds een

afscheidsfeestje hebben van Yorans oudste zus, Katinka. Dit betekende voor David en Claudia dat ze het extra druk hadden, ondanks het beperkte aantal gasten. De boel moest toch blijven draaien.

Daisy en Brigitte waren zo moe, dat ze op hun bed neerploften en pas 's avonds om halftien wakker schrokken.

“Dais, we hebben het avondeten gemist!” riep Brigitte en ze zat meteen rechtop in haar bed.

“Ooo,” kreunde Daisy nog half slapend. “Wat is er?”

Brigitte herhaalde wat ze had gezegd en voegde eraan toe dat het al halftien was.

“Wat zeg je?” Nu zat ook Daisy rechtop. “Al halftien? Hebben we dan zolang geslapen?”

“Dat lijkt er wel op,” grijnsde Brigitte en ze stapte uit bed. “Brrr, ik rammel van de honger.”

“Er liggen nog een paar krentenbollen in de kast,” wist Daisy zich te herinneren. “Die heb ik gisteren in het winkeltje gekocht. En er moeten ook nog een paar mandarijnen zijn.”

“Ik heb nog een fles cola,” zei Brigitte. Ze rommelde wat in de kast en kwam even later triomfantelijk met het benodigde terug. “Hier, een bol,” lachte ze.

Daisy ving net op tijd de rakelings langs haar hoofd vliegende krentenbol op. “Ik kreeg hem bijna op mijn oog,” schold ze. “Als je

dat geintje maar niet uithaalt met die colaffles.”

“Zoveel verstand heb ik nog wel,” kaatste Brigitte terug. Ze pakte de glazen van de wastafel en schonk ze vol. “Proost,” zei ze tegen haar nicht. “Als avondmaaltijd stelt het natuurlijk weinig voor, maar ik ben blij dat we het in ieder geval hadden. Gaan we straks nog naar de discotheek? Ik heb er eigenlijk weinig zin in.”

Daisy schudde haar hoofd. “Ik voel er ook weinig voor,” zei ze.

“Laten we televisie gaan kijken en voor een keer bijtijds naar bed gaan.”

“Kind, we komen net uit bed,” lachte Brigitte. “Maar voor die televisie voel ik wel wat. Ik heb gelezen dat er een spannende nachtfilm komt en die wil ik eigenlijk wel zien. We zijn nu toch klaar wakker.”

“Misschien kijk ik daar ook wel naar,” knikte Daisy en ze nam een grote hap van haar krentenbol. Ze had totaal geen zin in toestanden met Paul of Gregor vanavond. De heren bekeken het maar. Daisy wilde maar een ding: lekker lui televisie kijken.

Hoe Gregor ook zijn best deed of hij Daisy die avond ergens kon ontdekken in de discotheek, hij zag haar niet. Wel die Paul, die hem laatst zo onbeschoft had weggestuurd alsof hij een schooljongen was. Ze was dus niet met hem en dat stelde hem enigszins gerust. Haar nicht was ook niet aanwezig en Gregor vermoedde dat de twee meisjes samen op stap waren.

Cécile had haar pogingen om Gregors aandacht te krijgen eindelijk opgegeven toen Paul haar ten dans had gevraagd. Vergeleken bij Paul was Gregor eigenlijk maar een saaie piet.

dacht ze, toen Paul haar bijna zijn hele levensgeschiedenis had verteld. Dat hij eigenlijk alleen maar over zichzelf praatte, deerde Cécile niet. Ze had eindelijk de aandacht die ze de hele week al had willen hebben.

Gregor was opgelucht dat Cécile haar vruchteloze pogingen had gestaakt en in stilte dankte hij Paul, al had hij hem nog niet zolang geleden verfoeid. Paul en Cécile pasten uitstekend bij elkaar, vond Gregor. Hij vroeg zich af hoe hij in vredesnaam met Daisy in contact kon komen zonder dat er iemand in haar nabijheid was. Zou ze dan nooit ergens heen gaan zonder haar nicht? Edith was er vanavond ook al niet om hem een idee aan de hand te doen. Halverwege de nachtfilm liet Daisy het afweten. Haar ogen vielen haast dicht. “Ik ga naar bed,” zei ze tegen Brigitte. “Ik val om van de slaap.”

“Ik blijf kijken,” antwoordde Brigitte, met één oog op het beeld gericht. “Het wordt nu net zo spannend.”

“Kan best zijn,” vond Daisy. “Maar als ik nog langer naar dat kastje staar, dan kun je me straks naar boven dragen.”

“Dan roep ik Gregors hulp wel in,” lachte Brigitte schalks. Daisy stak haar tong uit. “Tot straks en doe een beetje zachtjes.”

“Ja, ma.” Brigitte had haar aandacht alweer verplaatst naar de film. Er zaten nog een stuk of vijf gasten te kijken, dus Daisy hoefde niet bang te zijn dat haar nichtje ook onverhoeds in slaap zou sukkelen en pas de volgende ochtend zou ontwaken. De laatste aanwezige in de zaal moest ervoor zorgen dat de televisie werd uitgezet, stond er in het hotelreglement.

Daisy wenste Brigitte wel te rusten en ging weg. Het was stil in de anders zo drukke gangen. De hakjes van haar halfhoge laarsjes tikten op de tegels terwijl ze langs de discotheek liep.

die ook al gesloten was. Er stond tenminste iemand met een bos sleutels bij de deur en toen deze persoon zich oprichtte, zag Daisy dat het Gregor was.

Gregor had het geluid van naderende voetstappen gehoord en keek over zijn schouder. “Daisy!” riep hij verrast, want zij was wel de laatste die hij had verwacht. “Eindelijk dan, ik...”

Maar toen klonk opeens Pauls stem: “Daisy! Ik heb de hele avond op je gewacht. Waar was je toch?”

Daisy keek op en zag Paul boven aan de trap staan.

Gregor slikte een paar krachttermen in. Zijn kans was weer eens verkeken. Met een ongeduldig gebaar duwde hij de sleutels in zijn zak, wenste Daisy bijna onverstaanbaar wel te rusten en liep het hotel uit.

Daisy kon wel huilen. Het had zo'n prachtige kans geleken om eens

ongestoord met elkaar te kunnen praten en alle moeilijkheden voorgoed uit de weg te ruimen, maar het scheen dat er altijd wel iemand was die roet in het eten moest gooien. Nu Paul weer. Wat deed die trouwens hier? Zijn kamer was toch aan de andere kant? “Wat is er, Paul?” vroeg Daisy vermoeid, want het was al laat en ze was boos omdat het vanavond weer niet was gegaan, zoals ze had gewild.

“Ik heb je vanavond gemist,” zei Paul, die naar beneden kwam.

“Ja, dat zal wel,” antwoordde Daisy schamper. “Ik ben niet het enige meisje in De Hengst, hoor.”

“Maar wel het enige meisje dat ik wil,” sprak Paul theatraal.

“Stel je niet aan,” zei Daisy geprikkeld. “Ik vind je een aardige knul, maar verder niets. En nu ga ik naar bed, want ik heb slaap.”

“Mag ik je naar je kamer brengen?” probeerde Paul nog.

“Die kan ik zelf nog wel vinden, dag, Paul.” Daisy glipte langs hem heen naar boven, Paul verbijsterd achterlatend. Zoiets was hem nog nooit overkomen.

HOOFDSTUK 11

Het was zover: de onthulling van het beeld zou plaatsvinden, s Middags om twee uur zou burgemeester Reinbeek het beeld plechtig van zijn omhulsel ontdoen. Het personeel was druk in de weer geweest met hapjes en drankjes. Er waren her en der versieringen aangebracht om alles een nog feestelijker tintje te geven en Claudia liep zenuwachtig heen en weer.

“Zijn we echt niets vergeten?” vroeg ze voor de zoveelste keer aan Edith, die de receptie had overgelaten aan iemand anders en Claudia hielp.

“Echt, Claudia, alles loopt op rolletjes,” verzekerde Edith haar. Het plastic was van het beeld afgehaald en in plaats daarvan hing er een groot, wit laken overheen met een touw aan de bovenkant waaraan de burgervader moest trekken als het zover was.

“Hebben jullie al stiekem een kijkje genomen?” wilde Edith weten. “Wij?” Claudia keek haar beledigd aan. “Edith, wat denk je wel van ons?” Ze zei maar niet dat ze 's nachts op het punt had gestaan inderdaad het plastic omhulsel los te peuteren. Als David haar daar niet van had weerhouden, had ze het nog gedaan ook.

“Het is dat Yoran me heeft tegengehouden,” bekende Edith. “Maar als het aan mij had gelegen, had ik stiekem een kijkje genomen.”

Tegen zoveel eerlijkheid kon Claudia niet op. “Ik ook,” zei ze dan ook met twinkelende ogen en ze schoten samen in de lach.

Daisy en Brigitte waren vrij laat uit bed gekomen, zodat ze het ontbijt hadden gemist. Ze hadden daarom maar wat broodjes gekocht in het winkeltje.

“De Witte Hengst wordt zo nog rijk aan ons!” grapte Brigitte. “Al die keren dat we het avondeten of het ontbijt missen, kopen we het winkeltje bijna leeg.”

“Wat loop je weer schromelijk te overdrijven,” zei Daisy, maar ze was er met haar gedachten niet bij. Ze moest constant denken aan die vervelende Paul. Het leek er verdacht veel op dat Gregor de moed had opgegeven. Hij had geen pogingen meer ondernomen haar te spreken te krijgen.

Ze liepen over de binnenplaats langs het ingepakte beeld.

“Ben je ook zo benieuwd?” vroeg Daisy. “Niemand schijnt te weten hoe het eruitziet, zelfs Claudia en Edith niet.”

“En dat geloof je?” lachte Brigitte. “Jo, die hebben allang stiekem onder dat laken gegluurd.”

“Helemaal niet,” klonk opeens Ediths beledigde stem, maar ze keek er vrolijk bij.

“Hoi, Edith,” zeiden de twee meisjes tegelijk.

“Jullie denken veel te slecht over me,” vond Edith.

“Ik niet, zij.” Daisy priemde met haar wijsvinger naar haar nichtje.

“Heb je echt niet gekeken?” wilde deze weten.

“Met mijn hand op mijn hart,” sprak Edith plechtig. “Al was het wel moeilijk. Maar goed, des te groter is de verrassing vanmiddag. Jullie komen toch zeker ook?”

“Wat dacht je?” riep Daisy uit. “Al dagen lopen we ons af te vragen wat er onder dat laken vandaan zal komen.”

Edith veranderde van onderwerp. “Hebben jullie al op het prikbord gekeken?” vroeg ze, terwijl ze naar de receptie gebaarde.

Brigitte schudde haar blonde hoofd. “Dat wilden we net gaan doen,” antwoordde ze.

“Staat er dan wat bijzonders op?” vroeg Daisy nieuwsgierig.

“De leiding heeft een kleine wedstrijd uitgeschreven,” vertelde Edith.

“Hebben jullie het nieuwe paard al gezien, dat in de plaats van Pablo is gekomen?”

“Dat witte, bedoel je?” vroeg Daisy. “Wat een prachtdier is dat!”

“Inderdaad,” ging Edith verder. “Maar dat prachtdier heeft nog geen toepasselijke naam. Dus vonden we dat de gasten er maar een moesten verzinnen en wie de leukste en origineelste naam bedenkt, krijgt een etentje voor twee personen aangeboden.”

“Daar doen we zeker aan mee, want we zijn weleens toe aan een echt diner!” lachte Brigitte. “Ga je mee kijken, Daisy?”

Op het bord stond vermeld dat de briefjes met paardenamen bij Edith moesten worden ingeleverd.

“Weet jij een leuke naam?” vroeg Brigitte.

Daisy haalde haar schouders op. “Op het moment niet,” antwoordde ze. “Ik zal me er vanmiddag eens even op concentreren. Wie weet, komt er nog iets redelijks te voorschijn. Witje is ook echt geen naam voor zo'n mooi paard.”

“Nee, dat is inderdaad geen gehoor,” grinnikte Brigitte.

“Zeg, heette het paard van Sinterklaas niet zo?” En proestend van het lachen vervolgden ze hun weg.

Tegen twee uur was het al aardig druk op de binnenplaats. De moeder van Claudia, die met de vader van David was getrouwd, was samen met haar man naar De Witte Hengst gekomen. Zij hadden elkaar leren kennen door toedoen van Claudia en David, die toen verkering hadden. Tussen beide ouders klikte het meteen en het gevolg was, dat zij zelfs nog eerder in het huwelijksbootje stapten dan hun kinderen.

Personeel en gasten verdrongen zich om het geheimzinnige beeld en iedereen was heel benieuwd hoe het eruit zou zien.

“Heeft je vader het eigenlijk wel gezien?” wilde Edith weten en ze keek Yoran vragend aan.

Deze antwoordde lachend: “Vraag het hem zelf, daar is hij.” En ja, hoor, de auto van meneer Bianchi baande zich een weg naar een vrijgehouden parkeerplaats.

“Ja, Edith, ik heb het al gezien, hoor,” knikte meneer Bianchi toen

Edith hem ernaar vroeg. “En ik kan zeggen dat ik heel tevreden was. O, daar komt Jan Ouwens, de beeldhouwer, ook al aan. Ik ga hem even begroeten, want tenslotte is het voor hem ook een belangrijk moment.” En weg was hij.

“Dat is nu typisch mijn vader,” merkte Yoran ten overvloede op. “Zo zie je hem naast je staan, zo is hij weer weg.”

Het werd dringen geblazen. Fotografen en een dikke, vermoeid uitziende journalist werkten zich naar voren om vooral niets van de onthulling te missen en er werd al gefluisterd dat burgemeester Reinbeek ook was gearriveerd.

Daisy en Brigitte hadden twee van de beste plaatsen bemachtigd. Ze zaten met nog een paar anderen op de waterput en konden zo alles uitstekend zien.

“Een goed idee van jou,” complimenteerde Daisy haar nichtje. “Als je helemaal achteraan staat, zie je volgens mij weinig.”

“Ach,” zei Brigitte bescheiden, “ik heb nu eenmaal kijk op zulke dingen.”

De fotografen hielden hun fototoestel in de aanslag en toen was het dan eindelijk zover.

Eerst hield meneer Bianchi een kleine toespraak, waarin hij in het kort vertelde hoe De Witte Hengst tot stand was gekomen. Daarna bedankte hij beeldhouwer Jan Ouwens uitvoerig. Toen kwam burgemeester Reinbeek aan het woord en deze hield ook een korte

speech. Mede dank zij De Witte Hengst was het dorp populairder dan ooit en dat was prima voor de middenstand.

Toen was het moment suprême dan eindelijk aangebroken. De burgemeester greep naar het koord, dat David hem overhandigde, hij trok... Het laken gleed naar beneden en... Iedereen staarde stomverbaasd naar het werkelijk prachtige, witte paard, maar dat was niet alles. Om zijn nek hing een kartonnen plaat en daarop stond met dikke, zwarte viltstiftletters: *Daisy, ik hou van jou!*

De aanwezigen stonden perplex.

Daisy dacht dat ze zou flauwvallen. Wie had dat gedaan? Ook David wist niet wat hem overkwam en de beeldhouwer was een beroerte nabij. Yoran redde de situatie door het stuk karton van de paardenek af te trekken en overdreven hard te gaan klappen. Iedereen volgde zijn voorbeeld en de spanning was voorbij.

“Wie heeft dat gedaan?” fluisterde Daisy tegen Brigitte. “O, Gitte, ik schaam me dood.”

“Ben je gek?” Brigitte stopte haar vuist in haar mond om het niet uit te brullen van het lachen. Ze beseftte dat ze dat Daisy nu niet kon aandoen. “Wie het ook heeft gedaan, hij heeft in elk geval gevoel voor humor.”

Ook Edith kon de grap wel waarderen. Ze had al zo’n idee waar ze de schuldige moest zoeken, want Gregor schitterde door afwezigheid. Zou Daisy ook weten dat hij dat bord daar had

neergehangen?

“Is hij nu helemaal van lotje getikt?” brieste David.

“Wie, schat?” vroeg Claudia onschuldig, want ook zij had moeite haar lachen in te houden.

“Nou, Gregor natuurlijk. Ik zal hem!”

Maar Claudia legde haar hand op zijn arm en zei zachtjes: “Laat hem toch, Dave. Ik vind het een originele manier om iemand de liefde te verklaren en je weet dat Daisy en hij problemen hebben. Bovendien vindt iedereen het prachtig. Kijk maar eens naar de reacties om je heen.”

“Ja, maar...” begon David nog steeds weinig vergevensgezind, maar Claudia trok hem mee naar een rustiger plekje en knipoogde intussen naar Edith. Ze zou er wel voor zorgen dat Gregor er geen last mee kreeg.

Ook Daisy wist niet hoe snel ze weg moest zijn. Ze had het idee dat iedereen naar haar keek, hoewel maar een aantal mensen, onder wie het personeel en wat hotelgasten, wisten dat ze Daisy heette. Toen ze Paul uit de menigte op zich af zag stappen, sloeg de schrik haar om het hart. Hij had toch niet?

“Wel, wel,” begon Paul. “Stille wateren hebben diepe gronden. Heb je nog een andere aanbiddler, Daisy? Vandaar dat je niets meer van me wilde weten.”

Daisy wist nu zeker dat Gregor dat malle bord om de stenen

paardehals had gehangen. Waar was hij eigenlijk?

Ja, dat vroegen meer mensen zich af, maar Gregor zat lekker thuis. Hij war. niet eens naar de onthulling gegaan, want hij had toch geen dienst. Hij keek eens op zijn horloge. Ja, het zou nu allemaal wel achter de rug zijn, vermoedde hij. David zou vast woedend zijn, maar dat was van later zorg. Zou Daisy hebben begrepen dat de boodschap van hem afkomstig was? Ze zou toch niet denken dat die maffe Paul...?

Toen Paul weer roet in het eten was komen strooien, had Gregor nog maar één oplossing kunnen bedenken. Hij moest een stunt uithalen om Daisy te laten weten hoe hij over haar dacht. En het moest iets zijn dat opviel. Toen was hem de onthulling te binnen geschoten en het bizarre idee was ontsproten in zijn brein. Iedereen zou weten wat hij voor Daisy voelde, ze zou er niet meer aan ontkomen. Dus was hij 's nachts teruggekomen en had het plastic verwijderd dat om het paardebeeld heen zat. De kartonnen plaat met opschrift had hij thuis al in elkaar gefabriceerd en het was een koud kunstje die om de hals van de stenen, witte hengst te hangen. Daarna had hij zorgvuldig een laken om het beeld gehangen en was weer naar huis gegaan. Niemand had wat gemerkt...

HOOFDSTUK 12

“Zo, nu weet je tenminste iets,” merkte Brigitte schalks op toen ze zich hadden teruggetrokken op hun kamer en Daisy alles probeerde te verwerken.

“Wat weet ik?” vroeg Daisy. “Iedereen kan dat malle bord hebben opgehangen. Ik vind het helemaal geen geslaagde grap, als je dat maar weet.”

“Grap?” echode Brigitte. “Maar, Daisy, dit was puur gemeend. Snap jij dan nooit iets? Gregor heeft dat bord opgehangen, suffie.”

“Ja, zoiets vermoedde ik al,” antwoordde Daisy boos. “Maar ik kan het niet erg waarderen. Hoe haalt hij het in zijn hoofd. Ik schaam me dood.”

“Echt?” Brigitte keek haar nichtje vragend aan. “Wanneer geef je nu eindelijk eens toe dat jij net zo gek bent op hem als hij op jou?”

“Ik ben ook gek op hem,” riep Daisy gekweld. “Maar waarom zégt hij dat niet gewoon, zoals elk normaal mens?” “Neem me niet kwalijk, maar dat heeft hij talloze keren geprobeerd, naar ik heb begrepen.” Brigitte verbeet een lachje. “Kom op, Dais, poets je gezicht op en kam je haren, voordat je die er van nijd allemaal hebt uitgetrokken. Laten we gaan feestvieren.”

Daisy voelde daar weinig voor, maar liet zich toch door Brigitte

overhalen mee naar beneden te gaan.

Meteen kwamen Claudia en Edith op haar af.

“Hoe krijg je het voor elkaar?” lachte Claudia. “De hele tent stond op zijn kop.”

Daisy keek zuur. “Ik vond het anders helemaal niet leuk.”

“Jò, ik zou hartstikke trots zijn,” riep Edith uit. “Zo'n liefdesverklaring krijgt niet iedereen.”

“Er stond niet eens een naam onder,” mompelde Daisy.

“Was dat dan nodig?” vroeg Edith plagend. “Je weet net zo goed als ik wie dat bord daar heeft neergehangen!”

Daisy knikte. “Heb je hem al gezien?” vroeg ze toen.

“Hij was er niet,” antwoordde Edith. “Maar vanavond heeft hij dienst, dus dan kun je hem om zijn hals vliegen en zeggen dat je ook stapel bent op hem.” Edith trok plagend aan Daisy's donkere haar.

“Ja of nee?” voegde ze eraan toe. “Je gééft toch wel om hem?”

Nu was het Daisy's beurt om te lachen. “Ach, natuurlijk doe ik dat,” zei ze zacht. “Dat weet je wel. Maar stel dat iemand een grap heeft willen uithalen en Gregor dat bord helemaal niet heeft opgehangen?” Brigitte greep met een dramatisch gebaar naar haar hoofd. Nichten? Ze dreven je tot wanhoop!

“Vergeet het maar.” stelde Edith haar gerust. “Ik ken Gregors handschrift als geen ander en dit bord was door hem beschreven. Nou. als ik je niet meer zie... succes vanavond.”

Wat duurde zo'n middag lang als je 's avonds zulke belangrijke dingen te wachten stonden, dacht Daisy.

Brigitte werd compleet dol van haar. "Kom," zei ze tegen haar nicht. "Laten we een uurtje gaan zwemmen. Misschien koel je dan een beetje af."

"Ga jij maar," wimpelde Daisy af. "Ik heb echt geen zin. Ik voel me zo zenuwachtig."

Dus vertrok Brigitte alleen naar het zwembad en liet een piekerende Daisy achter.

Ach, kon ze nu maar eens even met Sabina praten. Die was altijd zo heerlijk nuchter. Daisy keek op haar horloge. Nee, Sabina was nog op haar werk. Nou ja, dan moest ze er zelf maar zien uit te komen. Wat moest ze in vredesnaam tegen Gregor zeggen?

Gregor was wel zo slim om eerst langs Edith te gaan toen hij op De Witte Hengst aankwam.

Die begroette hem met een vette knipoog. "Zo, Don Juan. dat was me een mooie stunt, zeg, die je daar hebt uitgehaald. Iedereen viel compleet stil. Echt, je hebt wat gemist."

Gregor grinnikte maar wat. "Ik was te laf om erbij te zijn," bekende hij. "Hoe heeft ze het opgevat?"

"Mmm, met gemengde gevoelens, zou ik zo zeggen," grijnsde Edith. "In eerste instantie wist ze natuurlijk niet hoe ze het had. Het zal je ook maar gebeuren dat iemand je ten overstaan van zoveel mensen

de liefde verklaart. En daarna ging ze zich afvragen wie de schrijver van het bord was. Ik heb haar verteld dat het Paul was...”

“Nee, toch!” riep Gregor uit, maar hij ontmoette twee vrolijke, bruine ogen die hem plagend aankeken.

“Natuurlijk niet,” suste Edith. “Ze weet dat jij het was, dat heb ik haar verteld. Ik herkende gelijk je handschrift en die Paul acht ik niet in staat met zoiets origineels voor de dag te komen. Wat ga je nu doen?”

“Dat weet ik nog niet,” antwoordde Gregor. “Misschien geeft ze me wel een oorvijs.”

“Ja, jongen, dat risico moet je maar nemen,” vond Edith en ze ging weer aan het werk.

Cécile van Maarle was in alle staten. Ook zij was getuige geweest van Gregors stunt en ze had natuurlijk meteen doorgehad van wie die liefdesverklaring afkomstig was, ook al had er dan geen naam onder gestaan. Ze had zich de afgelopen twee avonden wel met Paul geamuseerd, maar dat Daisy in de schoot geworpen kreeg waarop zij al die tijd haar zinnen had gezet, beviel haar allerminst. Wat moest ze eraan doen? Morgen ging ze weg en zag ze Gregor nooit meer. En Paul waarschijnlijk ook niet, want die bleef voorlopig nog en hij was geen man om de avond alleen door te brengen. Cécile knarste met haar tanden. Ze moest het onderspit delven en moest dat feit accepteren of ze dat leuk vond of niet...

Terwijl Brigitte in het zwembad vertoefde, peinsde Daisy zich suf over een paardenaam. Dat was nog best moeilijk, want de leukste namen waren al veelvuldig gebruikt. En Daisy vermoedde dat dat niet de bedoeling was. Ze beet op haar pen. Wat was nu een leuke, originele naam?

Gregor liep David 's avonds nog tegen het lijf en hij keek hem afwachterend aan. David kennende zou hij wel kwaad zijn over de stunt.

Het enige dat deze echter zei, was: “Ik heb je voor vanavond laten vervangen door die jongen van Samuels. Dan heb jij je handen vrij.” En met een dikke knipoog liep hij door, een totaal verbijsterde Gregor achterlatend.

David had hem een vrije avond gegeven! Verheugd koerste Gregor naar de keuken, waar Jantien al op hem wachtte. Er moesten broodjes worden gesmeerd.

“Zeg,” zei Jantien toen hij binnenkwam. “Wat was dat nu voor een stunt vanmiddag? Ik hoor van iedereen dat jij die op je geweten hebt, klopt dat?”

Gregor knikte. “Ja, dat was ik,” antwoordde hij. “Sloeg het in?” “Als een bom,” knikte Jantien. “David was woedend.” “Woedend?” echode Gregor verbaasd. “Maar hij gaf me net een vrije avond en hij heeft het er verder helemaal niet over gehad.”

Jantien keek hem geheimzinnig aan. Toen zei ze: “Dan is het maar gelukkig dat er een goede fee bestaat, die Claudia heet, hè?”

Claudia! Natuurlijk. Als er iemand was, die David kon bepraten, was zij dat wel. Anders was David niet zo gemakkelijk. Gregor wist dat hij nu bij Claudia in het krijt stond...

“O,” kreunde Brigitte 's avonds. “Moetje eens kijken, Dais. Ik krijg de rits van mijn broek niet meer dicht.”

“Eigen schuld,” sprak Daisy streng. “Ik heb je gewaarschuwd, maar jij bleef beweren dat je nooit een gram aankwam.”

“Wat bedoel je?” riep Brigitte. “Dat ik te dik ben geworden voor die broek?”

“Ik bedoel,” zei Daisy liefjes, “dat die broek niet is gekrompen in anderhalve week tijd. Ja, natuurlijk ben je aangekomen. Je loopt de hele dag ook maar van alles te snoepen.”

“Dat komt omdat we steeds onze maaltijden missen,” probeerde Brigitte zich te verdedigen, maar ze wist wel beter. Ze had inderdaad ontzettend gesnoept en deze toch al strakke broek kreeg ze met geen mogelijkheid meer dicht. “Vanavond neem ik alleen spawater,” nam ze zich voor en Daisy knikte maar wat. Ze moest het eerst nog zien. Daisy was ontzettend zenuwachtig toen ze met Brigitte de discotheek betrad. Ze keek meteen richting bar, maar zag twee onbekende jongens staan. Waar was Gregor? Ze had hem daarstraks

wel heel vluchtig in de eetzaal gezien, dus ze wist dat hij er moest zijn. Maar hoe ze ook keek, hij was niet in de discotheek. Hij zou toch wel komen? dacht ze wanhopig. Of was hij misschien zo geschrokken van zijn daad, dat hij niet meer durfde? “Zie jij Gregor ergens?” vroeg ze aan Brigitte, nadat ze iets te drinken hadden besteld en ze een geschikt plaatsje hadden opgezocht.

“Nee.” Brigitte schudde haar hoofd. “Maar het is nog vroeg. Hij komt straks vast wel.”

De tijd verstreek en nog steeds was Gregor er niet. Nerveus schoof Daisy heen en weer. Waar bleef hij toch!

Gregor was inmiddels stiekem binnengekomen door een van de nooduitgangen en had de discjockey wat in zijn oor gefluisterd. Kort daarop klonk een prachtig langzaam nummer en vormden zich paartjes op de dansvloer.

Paul wilde op Daisy toelopen, maar hij werd bijna omvergeduwd door Gregor, die uit de hoogte tegen hem zei: “Ga jij even een eindje verder kijken, vriend.”

Voor Daisy er goed en wel erg in had, trok Gregor haar overeind en leidde haar naar de dansvloer, waar hij haar stevig in zijn armen nam. “Daisy, eindelijk dan!” fluisterde hij in haar oor. “Hier heb ik me de hele dag op lopen verheugen. Je bent toch niet boos over vanmiddag?”

“Niet meer,” lachte Daisy en ze voelde zich in de zevende hemel.

“O, Gregor, ik dacht dat dit nooit zou gebeuren.”

“Anders ik wel,” fluisterde Gregor in haar oor. “Ik had die Paul haast een dreun voor zijn mooie gezicht gegeven, want bijna was hij me weer te snel af.”

Even lieten ze zich meevoeren door de langzame, romantische tonen van de muziek.

Toen zei Gregor: “Je weet niet half hoe ik je heb gemist, nadat je van de zomer was weggegaan. En jij? Hoe was het met
“Waarom dacht je dat ik hier zo snel ben teruggekeerd?” vroeg Daisy zacht en ze voelde hoe hij haar dichter naar zich toetrok en kustte, midden op de dansvloer.

“Hoera,” zei Edith zacht, want ze had natuurlijk gespannen op de afloop zitten wachten.

“Pfff, gelukkig, hij heeft het voor elkaar,” zuchtte David. “Dat was een goed idee van jou om voor te stellen Gregor vanavond maar vrijaf te geven,” zei hij tegen Claudia, die glimlachte als een cherubijntje. “Het was toch niets geworden achter die bar.”

“Ach,” antwoordde Claudia bescheiden. “Soms heb ik weleens goede ideeën...”

Ook Brigitte had met goedkeuring toegekeken hoe Gregor haar weerspannige nicht in zijn armen had genomen. Ze miste Ernst opeens verschrikkelijk, hoewel ze dagelijks met hem belde. Ze zou blij zijn als ze hem aan het eind van de week weer zou zien.

Brigitte ging die avond alleen naar haar kamer, maar dat vond ze helemaal niet erg. Ze had Daisy samen met Gregor naar buiten zien gaan en vermoedde dat die twee elkaar diep in de ogen zaten te staren.

Inderdaad zat ze daar niet zo ver naast. Daisy en Gregor zaten samen in Gregors auto en niemand kon hen zien, omdat de ruiten waren beslagen.

Gregor had zijn contactsleuteltje een kwartslag omgedraaid, zodat hij zijn cassette recorder kon laten spelen.

“And I love you so...” klonk het en weer nam Gregor Daisy in zijn armen. De schade van een week, sterker nog, van maanden, moest worden ingehaald.

“Waarom gedroeg je je nu als een ijspegel toen ik vorige week naar je toekwam?” wilde Gregor weten. “Ik was juist zo blij, want ik had niet gedacht je ooit nog te zien.”

“Ik dacht dat Cécile je meisje was,” bekende Daisy. “En ik voelde me zo ongelukkig, want met die mogelijkheid had ik geen moment rekening gehouden. Daarom deed ik zo onaardig.”

“Cécile, Cécile,” mopperde Gregor. “Zij en die verwaande Paul hebben wat op hun geweten. Ik plofte haast van jaloezie toen ik je met die knaap zag.”

“Dat was ook de bedoeling,” plaagde Daisy met haar hoofd op zijn schouder. “Ik had al van Edith gehoord dat Cécile jouw

vriendinnetje niet was en ik moest op de een of andere manier je aandacht trekken.”

“Moest dat dan op die manier?” riep hij uit. “Ik kon die vent wel wat doen met dat arrogante gezicht van hem.”

Daisy schoot in de lach. “Nu weetje gelijk wat ik voelde toen ik jou steeds met Cécile zag,” kaatste ze terug.

“Al met al hebben we veel kostbare tijd verloren laten gaan,” zei Gregor. “Je ziet er geweldig uit, Daisy. Weet je wel dat ik je eerst helemaal niet herkende? Wat heb je met jezelf gedaan?”

“Ik zit tegenwoordig op een fitnessclub,” vertelde Daisy. “En ik let beter op wat ik eet. Ik voel me er prima bij!”

“Het maakt mij niet uit of je dun of dik bent,” zei Gregor zacht. “Ik geloof dat ik sinds die laatste avond dat wij samen waren, nooit meer verliefd ben geweest. Ze hebben het hier gemerkt, hoor. Iedereen vond me zo veranderd.”

“Ja, ik hoorde dat je voor die tijd nogal een versierder was.” Daisy keek hem ondeugend aan en zag tot haar plezier dat hij kleurde.

“Was, ja,” moest Gregor toegeven, want ontkennen had toch geen enkele zin. “Maar dat is nu voorgoed voorbij. Ik heb jou en ik taal verder niet naar iemand anders. Daisy, je gaat straks toch niet weer weg zonder je adres achter te laten?”

“Daar zal ik nog eens over nadenken,” antwoordde Daisy en als straf voelde ze zijn lippen op de hare.

Brigitte sliep al toen Daisy op haar kamer terugkwam en heel zachtjes kleepte ze zich uit. Ze voelde zich intens gelukkig, ze zou het door de stille gangen willen schreeuwen. Even later stapte ze in bed.

Brigitte kreunde in haar slaap, maar werd niet wakker.

Gelukkig maar, dacht Daisy, want ik wil even in stilte genieten.

Maar de volgende ochtend stond Brigitte al vroeg aan Daisy's arm te schudden. "Wat is er?" vroeg die verschrikt. "Is er brand uitgebroken? Je trekt mijn arm bijna uit de kom."

"Word dan ook wakker," mompde Brigitte. "Ik was gisteravond helaas in slaap gevallen, maar nu wil ik natuurlijk wel even weten hoe het is afgelopen."

"Nou, gewoon," zei Daisy lauw.

"Wat bedoel je daar nu weer mee?" riep Brigitte ongeduldig.

"Ik houd van hem en hij van mij, Gitte." Met een stralend gezicht het Daisy zich in de kussens terugvallen, haar blik op het plafond gericht. "Het was een zalige avond en we hebben veel gepraat... Ja, ook dat," lachte ze naar Brigitte, die een veelbetekenend gezicht trok. "Maar vooral gepraat, want dat was inmiddels wel nodig. Ik ben benieuwd wat Cécile zal zeggen. Die zal de gang van zaken niet zo leuk hebben gevonden, vrees ik."

"Van Cécile zul je geen last meer hebben," zei Brigitte. "Die gaat vandaag naar huis."

“O ja, dat is waar,” zei Daisy blij. “Nou, dan kan ik ongestoord van alles genieten. O, Brigitte,” zwijmelde ze verder. “Wat is het toch heerlijk om verliefd te zijn.”

Met deze opmerking was Brigitte het volkomen eens...

HOOFDSTUK 13

Claudia had een drukke ochtend achter de rug, want er zouden nogal wat gasten vertrekken en dat bracht een hoop extra werk met zich mee. De achtergelaten kamers moesten weer tiptop in orde zijn voor de volgende bewoners. Ze besloot echter eerst een kop koffie te gaan drinken in het kantoortje. Net toen ze zat, werd er geklopt en Claudia zuchtte. Had je hier nou nooit een momentje voor jezelf? Het was gelukkig Edith, met een grote bos goudgele bloemen. “Zo, heb je een aanbieder?” lachte Claudia, maar tot haar verbazing legde Edith de bloemen voor haar neer. “Voor mij?” vroeg Claudia met opgetrokken wenkbrauwen.

Edith knikte.

“Van wie zijn ze? Bij mijn weten heeft David niets met me goed te maken.”

“En dan zou hij je de bloemen wel persoonlijk zijn komen overhandigen,” vulde Edith aan. “Nee, ze zijn van Gregor...”

“Weet je dan zeker dat je ze bij de goede persoon hebt afgeleverd?” grinnikte Claudia, met haar neus in de ruiker.

“O ja, zeker weten,” knikte Edith. “Je had nog wat van hem te goed, zei hij. Want je had ervoor gezorgd dat hij David niet op zijn nek kreeg na die grap met dat beeld. Bovendien heeft hij zomaar een

vrije avond gekregen en je weet inmiddels al dat dat zijn vruchten heeft afgeworpen.”

“Ja, en dat werd hoog tijd,” lachte Claudia. “Nu wordt alles hier eindelijk weer eens normaal.”

“Dat meen je toch zeker niet?” vroeg Edith. “Wat een saaie boel zou het dan worden, zeg.”

“Natuurlijk meen ik dat niet echt. Ik verlang eindelijk eens naar een momentje voor mezelf,” zei Claudia met een glimlach. “Afin, ik zal Gregor vanmiddag wel uitgebreid bedanken voor zijn bloemenhulde, al had hij dat echt niet hoeven doen.”

Brigitte had al snel door dat Daisy niets liever wilde dan er een paar uur met Gregor tussenuit te piepen, voordat hij aan het eind van de middag weer moest werken. “Zeg,” begon ze daarom, nadat ze hadden ontbeten. “Ik ga vanmorgen mee met de buitenrit, jij gaat zeker naar Gregor toe?”

Daisy keek haar verbaasd aan. “Ik heb eigenlijk niets afgesproken,” antwoordde ze, “want wij zijn hier toch samen met vakantie?”

“Nou en?” Brigitte haalde haar schouders op. “Dat wil toch niet zeggen dat we ook alles samen moeten doen? Ik ga lekker rijden en jij gaat naar je geliefde Gregor. Goed?”

“Prima. Ik ga hem gelijk even bellen.”

Gregor had er wel oren naar de ochtend samen met Daisy door te brengen. “Vindt je nichtje het niet erg?” vroeg hij.

“Sterker nog, ze stelde het zelf voor,” lachte Daisy. “Zal ik naar jou toekomen of kom jij hierheen? Ik weet niet eens waar je woont.”

Gregor legde het haar uit en Daisy begreep dat het niet zo ver van Flips ouderlijk huis was.

Ze ging met de auto en zonder moeite vond ze zijn huisje.

Gregor had haar al zien aankomen, want met een weids gebaar opende hij de deur en trok haar naar binnen, om haar in het smalle gangetje hartstochtelijk te kussen.

De geur van versgezette koffie kwam hun tegemoet.

“Wat een eenvoudige boodschap om een paardehals al niet teweeg kan brengen,” zei Gregor ondeugend, nadat ze zich hadden geïnstalleerd in de kleine huiskamer.

“Mooie boel, ja,” vond Daisy. “En ik dacht notabene eerst nog dat Paul een grapje met me had uitgehaald. Nadat het beeld was onthuld, kwam hij namelijk gelijk naar me toe.”

“Paul en Cécile, ze doen er nu niet meer toe,” sprak Gregor, met zijn arm losjes om Daisy's schouders. “Wij zijn weer bij elkaar en dat is het belangrijkste. Wat vind je eigenlijk van mijn stulpje?”

“Klein, maar gezellig,” was Daisy's oordeel. “Woon je hier allang?” Gregor schudde zijn hoofd en vertelde haar hoe alles in zijn werk was gegaan. “Dat op kamers wonen, vond ik maar niets,” eindigde hij. “Daarom was ik zo blij dat ik dit kon krijgen. Toegegeven, het is niet groot, maar Mops en ik hebben er genoeg aan.”

“Mops?” echode Daisy, want ze had geen flauw idee wie dat nu weer mocht zijn.

“Mijn trouwe vriend,” lachte Gregor. “Een grote, rode kater. Hij is hier een tijdje geleden komen aanlopen en wilde graag blijven. Je bent, hoop ik, niet bang of allergisch voor katten?”

“Nee, hoor,” antwoordde Daisy. “Ik vind het juist enige beesten. Zo lekker eigenwijs.”

“Sommige mensen zijn dat ook,” grinnikte Gregor. “We zijn er zelf een mooi voorbeeld van.”

Daisy moest dat beamen. “Wat zijn we kinderachtig geweest, vind je ook niet? Maar in het begin dacht ik echt dat Cécile je meisje was. Ze deed ook zo bezitterig. En hierdoor ging mijn mooie plannetje in rook op.”

“Zeg jij nu maar niets.” Gregor zwaaide met een vinger voor haar neus. “Ik werd gek van al die aanbidders van jou. Er was geen speld tussen te krijgen.”

Daisy schoot in de lach. Alsof ze met tientallen jongens aan de rol was geweest...

Het werd een fijne ochtend.

Daisy bezichtigde de rest van Gregors huis, inclusief de kleine tuin waarin hij wat groente verbouwde. Mops kwam ook nog even aanlopen en Daisy was meteen weg van het grote, rode dier, dat afhankelijk met zijn kop langs haar benen streek.

“Ik hield eerst helemaal niet van katten,” bekende Gregor. “Maar nu zou ik Mops voor geen goud meer kwijt willen.”

“Ik ben altijd al verzot op katten geweest,” antwoordde Daisy. “We hebben er zelf twee thuis. Hé, kom eens hier, gekke Mops van me.” De rest van de ochtend maakten ze een lange wandeling door het nabijgelegen natuurgebied.

“Morgen heb ik weer gewoon dagdienst en dan kom ik 's avonds naar de discotheek,” zei Gregor. “Het is jammer dat je over een paar dagen alweer weg moet.”

“Tja,” zuchtte Daisy. “Helaas komt er aan alle leuke dingen een einde.”

“Maar we zien elkaar toch zeker zo vaak mogelijk in het weekend, als ik geen dienst heb tenminste?” Gregor keek haar dringend aan. Nu hij Daisy terug had, wilde hij haar niet meer uit het oog verliezen.

“Natuurlijk, malle jongen.” Daisy kuste hem vluchtig op zijn gebruide wang. “Ik heb een auto, jij hebt er een, dus de afstand is geen probleem. Mijn vriendin Sabina pendelt ook heen en weer. Misschien weet je dat zij met Flip gaat, uit De Koperen Ketel?”

“Had ik dat maar geweten, dan had ik aan hem kunnen vragen hoe je achternaam was en waar je woonde, maar dat is achteraf gepraat. We kunnen dan ook weleens met z'n vieren uitgaan als dat zo uitkomt.”

“Lijkt me leuk,” lachte Daisy.

Claudia liep langs de receptie, waar Edith ijverig aan het werk was. “Heb je nog reacties gekregen op onze vraag wie er een leuke naam voor Witje weet?” vroeg Claudia nieuwsgierig.

“O,” sprak Edith en ze wees naar een stapeltje papiertjes op haar bureau. “Er zijn er genoeg binnengekomen, maar er zitten de vreselijkste namen tussen. Je moet zelf maar even kijken, want ik heb nog geen tijd gehad om ze allemaal door te lezen.”

“Tot vanavond hebben de gasten nog de kans om hun suggesties in te leveren, daarna gaan we een keus maken,” zei Claudia, terwijl ze in de hoop papiertjes graaide.

De inzendtermijn hadden ze expres zo kort gehouden, omdat veel gasten aan het eind van de week al vertrokken. En de winnaar moest natuurlijk wel de tijd hebben om een avondje in het dorp te gaan eten.

Claudia hield ineens een papiertje omhoog, waarop de naam “Bobbeltje” stond gekrabbeld.

“Bobbeltje,” gierde Edith. “Nee, die had ik nog niet gezien. Die arme Witje. Zo komt hij van de regen in de drup.”

In de loop van de dag werden er nog een paar papiertjes met namen gebracht en 's avonds gingen Claudia en Edith ze sorteren. Namen die niet in aanmerking kwamen, waaronder Bobbeitje, werden

meteen terzijde gelegd en uiteindelijk hadden ze nog vier papiertjes over, waaruit ze moesten kiezen.

“Jongens,” riep Claudia naar Yoran en David, die naar een voetbalwedstrijd op de televisie zaten te kijken. “Kom eens even helpen. We moeten kiezen uit vier namen voor Witje.”

“Vooruit dan maar,” zei David. “Het is toch net pauze.”

Witje moest natuurlijk een naam krijgen die bij hem paste. Het was een beetje een ondeugend paard, dus het moest niet zo'n statige naam worden. Het toeval wilde dat David en Yoran allebei kozen voor de naam “Snowy”.

“Die moet het worden,” vond Yoran. “Snowy past echt bij Witje.”

“Vind ik ook,” knikte David.

“Wat zeg jij, Edith?” vroeg Claudia toen.

“Ik vind het ook een toepasselijke naam,” antwoordde deze. “Van mij mag Snowy winnen.”

“Dan wordt het Snowy,” knikte Claudia. “Wie heeft de naam ingezonden?” Ze draaide het briefje om. “Hé, wat leuk,” zei ze toen.

“Daisy heeft hem verzonnen.”

“Dat is zeker leuk,” vond Edith. “Kan ze romantisch gaan tafelen met Gregor!”

“Morgen maken we de uitslag op het prikbord bekend,” zei Claudia.

Toen Daisy de volgende morgen opstond, moest ze gelijk weer aan

de heerlijke ochtend van de dag daarvoor bij Gregor thuis denken. De uren waren werkelijk omgevlogen. Met hun vakantie schoot het nu ook aardig op. Daisy kon zich niet voorstellen dat ze maandag alweer patiënten zou begroeten. Hè, nu even niet aan het werk denken, dacht ze.

Brigitte werd ook wakker. “Ik heb geslapen als een blok,” zei ze tegen Daisy, nadat ze haar goedemorgen had gewenst.

“Maar ik voel me nog hartstikke moe.”

“Dat vind ik niet zo gek,” lachte Daisy. “Je bent bijna de hele avond op de dansvloer geweest.”

Ze kleedden zich aan en ontbeten in de eetzaal, waar Gregor al aan het werk was. Hij zorgde voor extra dik beleg op hun broodjes, die hij met een knipoog voor hen neerzette.

Lachend zei Brigitte: “Het is toch niet zo gek dat jij vriendjes hebt onder het personeel, Daisy!”

Toen ze wat later op de ochtend samen wilden gaan midgetgolfen, hoorden ze Edith vanachter de balie hun namen roepen.

“Daisy, heb je al op het mededelingenbord gekeken?” vroeg ze toen de twee meisjes naderbij waren gekomen.

“Nee,” antwoordde Daisy verbaasd. “Staat er dan wat bijzonders op?”

“Kijk maar,” lachte Edith en dat deed Daisy.

“Ik heb gewonnen,” juichte ze toen. “Gitte, mijn naam heeft

gewonnen.”

“Waar heb je het over?” Brigitte keek haar nichtje meewarig aan.

“Die paardenaam die we moesten verzinnen. Mijn naam is het geworden,” legde Daisy geduldig uit.

Brigitte sloeg een hand voor haar mond. “Wat stom van me, ik ben helemaal vergeten iets te verzinnen.”

“Ja, en nu is het te laat,” grinnikte Daisy. “Witje heet dus in het vervolg Snowy.”

“En jij mag met Gregor ergens lekker gaan eten,” vulde Brigitte joviaal aan.

“Met Gregor?” stamelde Daisy. “Maar ik had gedacht dat jij en ik...”

Brigitte lachte echter en zei: “Zeg, ben je helemaal? Je gaat met Gregor en verder wil ik er geen woord meer over horen. Ik amuseer me 's avonds toch wel in de disco, hoor.”

„En anders houden Claudia en ik haar wel gezelschap,” grijnsde Edith. Toen hield ze de plaatselijke krant omhoog. “Kijk, en deze is vanmorgen ook gekomen.” Ze spreidde hem op de balie uit en de meisjes bogen zich eroverheen.

Op de voorpagina prijkte het beeld van de door Jan Ouwens gemaakte witte hengst en om zijn hals hing Gregors bord. Het opschrift was duidelijk te lezen.

“O, wat vreselijk,” kreunde Daisy. “Staat het nog in de krant ook. Had die fotograaf niet kunnen wachten tot ze dat bord eraf hadden

gehaald?”

“Dan had die journalist vast niet zo'n sappig verhaaltje kunnen schrijven over die arme jongeman die op deze originele manier zijn liefde verklaarde aan een meisje,” lachte Edith. “Hier, neem maar mee, dan kun je het eens op je gemak lezen en ik neem aan dat je het artikel ook wel wilt bewaren. Leuk om later aan jullie kinderen te laten zien.” Grinnikend ging Edith weer aan het werk.

“Aan je kinderen te laten zien?” sputterde Daisy nog, maar Brigitte trok haar lachend mee richting midgetgolfbaan.

's Middags was er weer een buitenrit en Daisy straalde van trots, want zij mocht op Witje alias Snowy rijden.

“Ik heb hem een paar keer meegenomen op een tocht en hij gedraagt zich voorbeeldig,” vertelde Yoran, die de groep zou leiden. “Maar houd hem goed in de gaten, want hij wil nogal eens bokken als het hem niet snel genoeg gaat.”

Het ging uitstekend. Daisy hield het paard goed in bedwang.

Brigitte reed op Amber en ze had haar handen vol aan het temperamentvolle dier. Het was een van de laatste buitenritten die ze zouden maken en Brigitte had toch een keer op Amber willen rijden. Yoran bleef echter wel een beetje in haar buurt.

Toen Yoran naast Daisy reed, vroeg hij met een ondeugend gezicht: “Ik hoorde dat Gregor ook eindelijk is getemd. Hoe heb je dat voor elkaar gekregen?”

Daisy lachte naar hem. “Eerlijk, ik weet het niet,” bekende ze. “De eerste keer dat ik op De Witte Hengst logeerde, vond ik hem al heel erg aardig en dat was achteraf wederzijds. Je weet inmiddels zeker ook al dat het nog heel wat voeten in de aarde had voor we elkaar echt in de armen konden vliegen.”

“Ja, ik ben helemaal op de hoogte en ik weet er ook alles van,” grijnsde Yoran. “Edith en ik hebben daar indertijd ook ons portie van gekregen. Die eigenwijze meid wilde maar niet aannemen dat ik van haar hield.”

“Edith is een schat,” zei Daisy warm. “En jullie zijn hier heus nog niet van me af. Ik kom vast nog eens.”

“Je bent van harte welkom, hoor,” antwoordde Yoran en hij reed toen naar voren om een wat al te enthousiaste gast terug te halen. Helaas begon het halverwege de tocht te regenen en Yoran besliste dat ze maar terug moesten gaan.

“Er zit onweer in de lucht,” merkte hij op, terwijl hij de donkere lucht bekeek. “En ik wil voorkomen dat de paarden in paniek raken. We zullen terug moeten, lui.”

Daisy reed naast een nogal onhandige slungel van een jaar of negentien, die op zijn paard zat als de bekende zoutzak. Hij had kennelijk nog niet veel tijd op een paarderug doorgebracht, want hij vroeg Daisy telkens om advies.

“Ga eerst eens rechtop zitten,” raadde ze hem met een zucht aan. “Je

zult zien dat het dan al heel wat beter gaat. En de teugels zo vasthouden.” Ze deed het voor.

In de verte hoorden ze een donderslag en Yoran maande aan tot spoed. Maar ze zouden De Witte Hengst niet op tijd bereiken, want plotseling begon het hevig te stortregenen.

“Bij elkaar blijven,” schreeuwde Yoran. “En houd die paarden in bedwang.”

De slungel naast Daisy, die Luuk heette, zag wit van schrik. “Zijn we er bijna?” vroeg hij. “Ik voel me niet meer zo prettig.”

“Dan ben je niet de enige,” antwoordde Daisy geprikkeld, want ze zag dat Luuk alweer de houding “plumpudding” had aangenomen en de teugels slap liet hangen. “Luuk, let alsjeblieft op,” waarschuwde ze hem, maar het was al te laat.

Een felle bliksemschicht doorkliefde de lucht en zette deze even in een fel licht. Luuks paard, de donkere Dior, steigerde en wierp zijn berijder uit het zadel.

Daisy zag het voor haar ogen gebeuren. Ze schreeuwde nog dat Luuk de teugels niet moest loslaten, maar omdat hij ze niet goed had vastgehouden, glipten ze zo uit zijn handen en met een doffe dreun viel Luuk op de grond.

Yoran had het natuurlijk ook gezien en hij kwam meteen aanrijden. Dior was er hinnikend vandoor gegaan.

“Wil jij mijn paard even vasthouden, Daisy?” Yoran overhandigde

haar de teugels van Diablo en knielde bij de kreunende Luuk neer. “Waar heb je pijn?” informeerde hij zakelijk en hij betreurde het dat hij de jongen had meegenomen. Hij was nog niet klaar voor een buitenrit, dat was duidelijk.

“Mijn arm,” kreunde Luuk. “Hij steekt ontzettend.”

De arm hing er slap bij en met een strak gezicht zei Yoran: “Ik vrees dat hij is gebroken. Kom op, Luuk, ga eens staan. Dan hijsen we je bij mij voorop. Het is te ver om naar De Witte Hengst te lopen en ik wil je zo snel mogelijk naar een dokter brengen.”

Het leek een eeuwigheid te duren voor ze eindelijk het witte gebouw van De Witte Hengst zagen.

David stond juist op het punt hen te gaan zoeken. “Wat is er gebeurd?” vroeg hij, toen hij Yoran met Luuk voorop zag. “Een ongeluk? Dior is hier net alleen aangekomen.”

“Ik ben bang dat Luuks arm is gebroken,” zei Yoran, terwijl hij Luuk voorzichtig uit het zadel liet zakken, waarna hij door David op de grond werd neergezet.

“Hoe is het gebeurd?” vroeg David.

“Dior steigerde en Luuk had zijn teugels niet goed vast,” vertelde Daisy. “Toen viel hij op de grond.”

“Dan heb je nog geluk gehad, jongen,” bromde David. “Kom maar mee, dan gaan we even naar de dokter in het dorp.”

Kort daarop kwam Gregor naar buiten rennen. “O, gelukkig, je

mankeert niets,” zuchtte hij opgelucht toen hij Daisy heelhuids voor zich zag staan. “Ik hoorde allerlei verhalen over een ongeluk, dus ik besloot voor de zekerheid maar even een kijkje te nemen.”

“Je ziet het, ik ben nog helemaal heel,” lachte Daisy. “Al ben ik wel nat tot op het bot, maar verder niets.”

“Gaan jullie allemaal maar gauw douchen,” drong Yoran aan. “Straks vatten jullie nog kou en ligt het halve hotel ziek op bed.”

“Maar de paarden...” protesteerde Daisy.

“Ik trommel wel wat mensen op,” knikte Yoran. “Ga nu maar.”

“O, wat heb ik het koud,” klappertandde Brigitte. “Laten we maar snel gaan, Dais, want ik heb geen zin om straks ziek thuis te komen. Dat zou Ernst niet zo leuk vinden, denk ik.”

Na een hete douche voelden de meisjes zich al een stuk beter en ze gingen naar de stallen om te kijken of ze daar nog konden helpen. Maar Claudia en Edith waren met nog enkele anderen al druk bezig de paarden droog te wrijven, dus hun hulp was overbodig.

“Maar bedankt voor het aanbod,” zei Claudia vriendelijk. “De anderen uit jullie groep zijn op hun kamer gebleven.”

“Gelukkig heeft Dior geen wonden opgelopen tijdens zijn vlucht,” zei Edith. “Wie neemt er dan ook zo'n oen als Luuk mee op een buitenrit. Dat is vragen om moeilijkheden.”

“Hij had al een paar keer les gehad in de bak,” antwoordde Daisy.

“Maar hij heeft er zeker niet veel van opgestoken, want hij vroeg

telkens aan mij wat hij moest doen.”

“Juist, en dat had Yoran toch meteen moeten zien,” sputterde Edith.

“Er had wel iets heel ergs kunnen gebeuren.”

“Maar dat is niet zo,” suste Claudia. “En laat die arme Yoran nu maar met rust. Die heeft het daarnet al genoeg voor zijn kiezen gehad. Zulke dingen gebeuren hier nu eenmaal, Edith. Daar kan Yoran niets aan doen.”

“Toch vind ik het knap stom,” kon Edith niet nalaten te zeggen. Haar boosheid verdween echter als sneeuw voor de zon toen ze Yoran even later rillend in zijn kamer aantrof.

“Ik hoop niet dat ik heb kougevat,” snufte hij.

“Nou,” antwoordde Edith nuchter. “Ik ben dan wel geen dokter, maar zelfs ik zie dat je een flinke verkoudheid staat te wachten. Ben je al onder de douche geweest?”

Yoran knikte en huiverde.

Edith pakte een dikke trui uit de kast en gooide die naar hem toe.

“Hier, trek aan,” zei ze. “Dan ga ik een kop koffie voor je halen.”

Hoofdschuddend liep ze weg. Mannen waren soms net kinderen. In plaats van dat Yoran zijn jack had aangetrokken toen hij op weg ging, had hij alleen zijn bodywarmer aangedaan. De regen was daar natuurlijk dwars doorheen gegaan en nu zat hij met de brokken.

Gelukkig viel het allemaal wel mee, want een uurtje later liep Yoran alweer rond, weliswaar wat snuffend, maar verder voelde hij zich

prima.

Met Luuk was het slechter afgelopen, want zijn arm bleek na aankomst bij de dokter inderdaad te zijn gebroken. Ze moesten naar het dichtstbijzijnde ziekenhuis, waar de arm moest worden gezet. Met zijn arm in het gips kwam Luuk samen met David een hele tijd later terug op De Witte Hengst.

Gregor fluisterde in Daisy's oor dat hij blij was, dat haar zoiets niet was overkomen. “Want dan had je me niet meer zo goed kunnen omhelzen,” voegde hij eraan toe.

Daisy gaf hem een por. “Een mooie ben jij,” beschuldigde ze hem en toen schoot haar opeens het etentje te binnen dat ze had gewonnen. Edith had haar daarvoor geld gegeven.

Gregor was enthousiast toen ze het hem vertelde. “Dat komt mooi uit,” zei hij. “Want ik had je op de laatste avond hier zelf mee uit eten willen nemen. Dat scheelt me weer een rib uit mijn lijf,” voegde hij er overdreven aan toe en dat leverde hem een tweede por op.

“Gregor Hansen, je bent een krent,” zei Daisy, maar ze lachte erbij. 's Avonds in bed lag Daisy de gebeurtenissen van deze vakantie nog eens te overdenken. Ze was intens gelukkig dat alles zo goed was gekomen. Ze was ineens benieuwd wat haar ouders zouden zeggen als ze de werkelijke reden vernamen waarom ze voor de tweede keer op vakantie naar De Witte Hengst was gegaan.

De laatste dagen op De Witte Hengst gingen erg snel voorbij. Gregor had een tafel besproken in een leuk restaurant in een naburig dorp en hij kwam Daisy op de afgesproken tijd halen.

Daisy aarzelde nog steeds of ze er wel juist aan deed Gregor mee te nemen, maar Brigitte had haar met de hand op het hart verzekerd dat ze zich alleen best zou amuseren.

“Ga jij nu maar fijn samen met Gregor de bloemetjes buitenzetten,” had ze spontaan gezegd. “Het is jullie laatste avond, je ziet hem voorlopig niet meer. Nee, hoor, ik heb er geen problemen mee. Ga maar lekker.” Ze had Daisy haast hun kamer uit moeten zetten, maar ten slotte was deze dan toch gezwicht.

Gregor had een goede keus gemaakt. Het restaurant “De Boerenwagen” was klein, maar gezellig ingericht in boerenstijl. Het eten smaakte verrukkelijk.

Nadat ze het dessert hadden verorberd, legde Gregor een doosje voor Daisy op tafel neer.

“Voor mij?” vroeg ze verbaasd.

“Ja zeker,” knikte hij. “Zodat je nog veel aan me zult denken.” Hij had Daisy nieuwsgierig gemaakt. Met zenuwachtige gebaren peuterde ze het papiertje los en er lag een blauw doosje in de palm van haar hand.

“Nou, maak maar open,” drong Gregor glimlachend aan. “Ik heb er geen spin in gestopt, hoor.”

Daisy knipte het doosje open en slaakte een kreet. Op een bedje van fluweel lag een dun, gouden armbandje en daaraan hing een gouden hartje waarin stond gegraveerd: *Daisy, ik hou van je*, en op de achterkant: *Gregor*.

“Het kon er allemaal maar met moeite in,” grinnikte Gregor. “Maar het is de juwelier uiteindelijk toch gelukt. Ik hoop datje het mooi vindt, liefste.”

“Het is prachtig,” zei Daisy geroerd en ze hield haar pols op, zodat Gregor het armbandje kon dichtmaken. “Deze keer staat gelukkig je naam erbij!” fluisterde ze.

Ze kuste hem spontaan over de tafel heen en ze zagen niet dat een ouder echtpaar hen geamuseerd gadesloeg.

Weet je nog? stond er in de ogen van de vrouw te lezen.

Nou en of! seinde de man terug.

En Daisy en Gregor? Die hadden alleen maar oog voor elkaar...